ReaderWorks

Standard

APOCALIPSA GONFLABILĂ

- aberaţie în 4 scene şi 3 episoade -

Câştigătoare a Concursului UNITER

Cea mai bună piesă românească a anului 1999

Concursul şi Premiul sunt sprijinite de

FUNDAŢIA PRINCIPESA

MARGARETA A ROMÂNIEI

Colecţia Editurii UNITEXT

PIESE NOI

Societatea Culturală Noesis

Această carte a apărut cu sprijinul

Phoenix Software Services

Editură a **UNITER**

Director Marian Popescu

Redactor-şef Elena Popescu

Coordonator al publicaţiilor Noesis

Remus Cernea

remus@xnet.ro

093.68.24.09 240.53.80

Web-editor

Gabriela Bagrinovschi

ella@topmail.ro

© Editura UNITEXT

© Pentru reprezentare:

Saviana Stănescu

Societatea Culturală Noesis

Preşedinte Diana Tătulescu

www.noesis.ro

august 2001

Mulţumiri

Revista PC Magazine

Jean Paul Cazaban

Saviana Stănescu (Condeescu)

Născută la 22.02.1967, Bucureşti

Asociaţii profesionale

- membră a Uniunii Scriitorilor din România

- membră a ASPRO (Asociaţia Scriitorilor Profesionişti din România)

- membră a secţiei române a AICT (Asociaţia Internaţională a criticilor de teatru)

- membră UNITER

în prezent: redactor, coordonator de programe interdisciplinare la Muzeul Literaturii Române

- membru al comitetului de organizare a seminarului "British and Romanian Contemporary Writing", Oradea, iniţiat de British Council (1997, 1998, 1999, 2000)

2000 - fellow of the Cambridge Literature Seminar, Anglia

reprezentant al României la Festivalul de poezie de la Struga

2001 – lecturi de poezie şi performances în UK (Londra, Swansea, Salisbury, Bath Literature Festival)

2001 – scriitor-în-rezidenţă al KulturKontakt la Viena

2001-2002 – Bursier Fulbright în USA (New York University, Tisch School of the Arts – Performance Studies Department)

Volume publicate

Amor pe sârmă ghimpată

poezie (ed. PHOENIX) - 1994

Sfaturi pentru gospodine şi muze

poezie, proză, poeme dramatice (ed. EMINESCU) - 1996

Proscrisa

poem scenic (Colecţia "Poeţii Oraşului Bucureşti", Asociaţia Scriitorilor din Bucureşti & Cartea Românească) – 1997

prezentă în antologiile româno-engleze DRAMAFEST – Piese noi româneşti (New Romanian Plays), AFTER THE CENSORSHIP

prezentă în antologia româno-poloneză "28 de poete din România"

Apocalipsa gonflabilă

(premiul UNITER – PIESA ANULUI 1999) – Editura UNITEXT, 2000

Black Milk

antologie de patru piese de teatru, ed MLR&Norii, 2001

Spectacole pe texte de Saviana Stănescu

1998 ELEADA – MLR, Bucureşti, regia: Dan Victor

1998 LA PROSCRITE - Teatrul "Gerard Philipe" de Saint Denis, PARIS, regia Anita Picchiarini (spectacol-lectură, traducere: Paola Bentz Fauci)

Festivalul DU MONDE ENTIERE

1999 PROSCRISA – Teatrul Dramatic Galaţi, regia: Vasile Nedelcu

1999 Ştiaţi că trenurile spun poveşti cu infante? – MLR, regia: Anca Colţeanu

1999 VITRINA (coautor cu Peter Sragher) – Teatrul Inexistent, regia: Teodora Herghelegiu

performance cu propriile texte în CLUB A, la MLR etc

performance cu ocazia expoziţiei de pictură şi text

MARIA LIE STEINER - SAVIANA STANESCU (catalog INFANTE) Bucureşti-Munchen

1999 Academia Internaţională de teatru RUHR, Germania, coautor al textelor pentru un spectacol în mina dezafectată ZOLLVEREIN

(site specific project, regia: Orit Azaz, Londra)

2000 "Infanta. Mod de întrebuinţare", Teatrul ARIEL (Underground), Tg Mures, regia Radu Afrim

"Numărătoarea inversă", Teatrul ACT, Bucureşti, regia: Teo Herghelegiu

"Black Milk" – Fundaţia Tranzit Cluj, regia: Radu Afrim

"Proscrisa" – club "Le grande Maguy", regia: Vasile Nedelcu

Experienţă profesională

colaborare TVR - redacţiile TINERET, JOCURI ŞI CONCURSURI: 1990

redactor *Adevărul* (departament CULTURĂ): 1992 - 1997

redactor (cronicar teatral) *Adevărul literar şi artistic:* 1992 -

redactor *MANUSCRIPTUM* - Muzeul Literaturii Române: 1997 –

colaborări: Radio EUROPA LIBERĂ, Radio ROMÂNIA CULTURAL,

revistele SCENA, ULTIMAT, Fotografia&Video,

ziarul FINANCIAR (pag. culturală de limba engleză)

Televiziunea Română (scenarii),

TVRi – moderator talk-show cultural "Polemici necesare": 2000-2001

Educaţie

Liceul “Nicolae Bălcescu” Piteşti, 1981-1985

Facultatea de Automatizări şi Calculatoare, Bucureşti, 1985-1990

Cursuri postuniversitare de Jurnalism, 1990 - 1994

(Fundaţia Jora, Facultatea de Jurnalism şi Stiinţele Comunicării)

UNIPROF - Curs postuniversitar de profesionalizare a actului critic în critica de teatru, UNITER, 1994

Seminar AICT pentru tineri critici de teatru, Cehia, 1997

Academia internaţională de teatru RUHR, Germania – PLAYWRITING, 1999

e-mail: savianas@yahoo.com

telefon: **310 3868** (h) **650 3395** (o) **092 534 183**

Motto

"My hands are of your colour;

but I shame to wear a heart so white."

Personaje

ARTI

Mama

Tata

Bunica

Labila: mumia gonflabilă / extraterestra

Ola, agenta O.

Radu, agentul R.

O cameră de bloc. O fereastră deschisă pe fundal. Intră ARTI şi înaintează către public. Pe măsură ce-i va prezenta pe membrii familiei, aceştia vor apărea. Când ARTI spune că unul dintre ei a zis sau a făcut ceva, acela chiar face sau zice ce-a spus tânărul. ARTI va fi de altfel singurul personaj care nu părăseşte deloc scena, fiind un fel de centru al poveştii.

ARTI: Bună seara, eu sunt ARTI. Sunt surdo-mut şi am ambele braţe paralizate, aşa că nu mă pot exprima nici măcar prin obişnuitele mişcări ale persoanelor cu deficienţe. Acum vă vorbesc pentru că sunteţi în imaginaţia mea sau în realitatea mea virtuală, dacă preferaţi un discurs adaptat progresului tehnologic. Aţi văzut "My left foot"? Şi eu, de 7 ori. Sunt mult mai norocos ca Daniel Day Lewis pentru că pot umbla şi chiar lucra la calculator cu toate cele 10 degete de la picioare. N-am să vă fac o demonstraţie, fiţi liniştiţi… Nu v-am spus din ce îmi câştig existenţa. Scriu scenarii pentru un serial săptămânal de televiziune. Un fel de parodii SF în care producătorii mă obligă să inserez poante de actualitate, uneori mi le mai îngroaşă ei în studio, asta e, nu sunt foarte mândru de ce iese, dar trebuie să câştig un ban. Am o familie de handicapaţi. Tata *(intră tata)* a avut un accident acum 6 ani şi e în cărucior cu rotile, are o pensie mizeră, ne plătim telefonul din ea. Mamei *(intră mama)* i-au scurtat un picior distrus parţial în acelaşi accident, aşa că în prezent e şchioapă şi dacă merge mai mult de un kilometru pe zi i se umflă şi celălalt în aşa hal că trebuie să se oprească. Cu aceeaşi ocazie nefericită a căpătat şi o pareză facială, care, cu toată dragostea mea de

fiu, mă împiedică să spun “cea mai frumoasă este mama mea”.

TATA: Cea mai frumoasă este mama mea. *(intră bunica)*

ARTI: Bunica e oarbă de vreo 4 ani, cataracta s-a instalat pentru totdeauna în garsoniera confort 2 a ochilor ei şi nu mai e nimic de făcut. “Nu fac operaţie, nu vreau operaţie…”

BUNICA*(agitatată, mergând repede prin casă):* “Nu fac operaţie, nu vreau operaţie…”

ARTI: N-a vrut şi pace. Nu mai iese din casă de atunci şi bântuie cum o vedeţi, dând oarece dinamism posomorâtului nostru apartament. Mi-e puţin jenă să v-o prezint pe cea mai tânără membră a familiei noastre: Labila. *(e aruncată Labila în scenă)*

Am primit-o cadou când am împlinit 18 ani şi de atunci suntem nedespărţiţi. E din Germania, e dintr-un plastic de cea mai bună calitate şi, last but not least, e foarte inteligentă pentru o mumie gonflabilă. Îmi doresc de mic o mumie. De când am văzut câteva în cartea de istorie. Una adevărată costa însă prea scump. Milioane de dolari! Asociaţia caritabilă care ne-a oferit anul trecut cadouri de Crăciun s-a scuzat că nu-mi poate cumpăra una, pentru că muzeele unde se mai găsesc nu vor să le vândă, cică sunt patrimoniu. Mă rog. Atunci Asociaţia s-a gândit să-mi comande o mumie gonflabilă. Frumos din partea lor, nu? Labila e unică. Cum altfel?!… Problema e că ăia care au fabricat-o au fost convinşi că-i vorba de cine ştie ce pervers trăznit şi au dotat-o cu două sexe. Unul pe o parte, altul pe cealaltă. Drept pentru care, între noi s-a înfiripat şi – mă înţelegeţi – o idilă. În afara comunicării spirituale perfecte care s-a instalat instantaneu, la primul contact. Da,

cu Labila port dialogurile cele mai interesante. Ieri voiam să mă sinucid, dar ea m-a făcut să mă răzgândesc. Tata m-a încurajat. “E cel mai bine pentru tine…”

TATA: E cel mai bine pentru tine…

ARTI: Mama s-a abţinut. De, inima de mamă… Bunica a ţipat de fericire: “În sfârşit se întâmplă ceva palpitant… Să nu te arunci de la etaj că e banal. Spânzură-te! Nu fi egoist, vreau să pot pipăi şi eu ştreangul şi cadavrul…”

BUNICA: În sfârşit se întâmplă ceva palpitant… Să nu te arunci de la etaj că e banal. Spânzură-te! Nu fi egoist, vreau să pot pipăi şi eu ştreangul şi cadavrul…

ARTI: Referendumul familial în problema sinuciderii a dat rezultatele aşteptate: doi la unu, pentru “do it!”…

TOŢI: Do it!

ARTI: N-am fost niciodată un copil ascultător, mai ales că sunt surd. Cum se întâmplă de obicei, în astfel de cazuri ţi se dezvoltă alte simţuri, în cazul meu spiritul meu de contradicţie. Am hotărât deci să procedez exact invers şi m-am retras în camera mea cu Labila, singura care mă iubeşte. Aşa a mai trecut o zi din viaţa mea. “Noapte bună” mi-au urat ceilalţi cu ipocrizie.

TOŢI: Noapte bunăăă…

ARTI se retrage din prim plan şi va deveni surdo-mutul cu mâinile paralizate care este de fapt. Poate fi văzut într-un colţ cum scrie cu picioarele la computer. Bunica are capul lipit de un perete şi ascultă ce se petrece la vecini.

TATA: Pe soră-sa am convins-o mai uşor…

MAMA: Eu m-am abţinut.

BUNICA: Tu te abţii mereu, eşti o legumă… *(ascultă la perete)* ha, ha, iar se bat Cramerii…

MAMA: Nu sunt o legumă, sunt mamă… şi tu eşti mamă.

BUNICA: Eu sunt oarbă. Asta îmi dă dreptul să am accese de cruzime. Simt enorm şi văd monstruos… *(ascultă la perete)* L-au caftit rău pe ăla micu…

MAMA: Mă îndoiesc, eşti cam nesimţită.

TATA: Alo, alo, terminaţi cu dramoleta noră-soacră. Inventaţi altceva, ne plictisim.

MAMA: Numai ARTI are imaginaţie în familia noastră.

TATA: Ola avea mai multă.

MAMA: Avea…

BUNICA: Fata s-a sinucis splendid. Nu-i de ici de colo să-ţi dai foc. Mi s-a părut că văd şi eu vâlvătaia…

TATA: Avea curaj.

BUNICA: Avea cu cine semăna…*(ascultă la perete)* e supărat rău Cramerul mare…

TATA: Datorită ei avem casa. Prima femeie care şi-a dat foc pentru o casă. *(către mama)* Adu dosarul de presă ca să ne mai amintim ce-au scris ăia atunci…

MAMA: Am aruncat dosarul… am pus ziarele la toaletă când ni s-a terminat hârtia igienică.

Tata vine şi o loveşte. Bunica bâjbâie, o găseşte, apoi o loveşte şi ea.

TATA: Cotoroanţă … cum ai putut să te ştergi la fund cu articolele despre fata mea… *(către bunica)* Dă-mi revista aia de modă să-i îndes pe gât paginile… *(către mama)* Ce ţi-o trebui modă, te pomeneşti că vrei să te faci manechin, să candidezi la miss Urâţenia Pământului… *(o loveşte în faţă)* Puţin fard vineţiu pentru doamna, un fond de ten cu buline negre, întinereşte…

BUNICA *(are revista de modă în mână)*: Las-o-n durerea ei… mai bine descrie-mi şi mie ce se mai poartă anul ăsta…

TATA: Se poartă negrul, vineţiul, griul închis şi maroul pământiu…

BUNICA: Bănuiam eu… pe vremea mea se purta mult roşu…

TATA: Asta a fost acum un secol.

Mama scânceşte, prăbuşită pe jos.

TATA: Ce facem cu ea?

BUNICA: Care ea?

TATA: Nevastă-mea.

BUNICA: Poate o convingem să se sinucidă. Avem nevoie de un televizor color.

TATA: Mai au ăia de la RO-TV emisiunea

"O sinucidere pe zi - în direct pentru dvs"?

BUNICA: Nu mai dau apartamente, ci televizoare color…

TATA: De unde să dea atâtea case, au umplut deja un cartier întreg…

BUNICA: … şi nu mai e în fiecare zi, ci săptămânal. Crescuse prea mult rata lunară de sinucideri. I-au amendat ăia de la CNA.

TATA: Ce informată eşti, *(râde)* citeşti toate ziarele?

BUNICA: Mitocanule… am auzit la vecini, ştii că madam Cramer e cam surdă şi vorbeşte tare…

TATA: Păcat. Era singura emisiune la care merita să te uiţi. Restul sunt făcături. Fără pic de haz sau autenticitate.

BUNICA *(ofticată)* Ştii bine că eu n-am văzut niciuna. Nici măcar n-am mai auzit de când ai aruncat televizorul pe fereastră că te-a enervat scenariul lui fi-tu…*(ascultă iar la perete)* Nu mai orăcăie nimeni, eah, s-au împăcat…

TATA: Dacă scrie tâmpenii cu extratereştri şi fără pic de umor.

BUNICA: Câştigă un ban, ne plătim întreţinerea…

TATA: Mă rog, da' nu sunt obligat să mă uit…

BUNICA: Sigur că nu eşti obligat… totuşi ne-ar trebui un televizor.

TATA: La Radio nu dau sinucideri în direct?

BUNICA: Ba da, dar premiul e doar un casetofon stereo pentru familia decedatului…

TATA: Puţin …*(către mama)* Ascultă, bă, nu vrei să devii celebră, să te vadă toată ţara?

MAMA: Nu.

TATA: Toată viaţa ai fost o anonimă, handicapato…

BUNICA *(aparte, lui tata):* Trebuie s-o iei cu frumosu', ea nu seamănă cu Ola, e incapabilă de gesturi eroice. Mâine poartă-te frumos cu ea, cumpără-i flori, ia-o cu lugulugu… trebuie s-o facă din dragoste, nu din datorie, pricepi? Chestii femeieşti…

TATA: Gata, voi fi un soţ model. *(bunicii)* Mamă, vezi dacă a dormit dobitocul şi ad-o pe Labila în camera mea…Trebuie să mă relaxez… Am avut o zi grea. Mă dor palmele de la oasele ăleia …

(mamei) mai pune un pic de carne pe tine, femeie, ceva plastic, puţin silicon şi deşurubează-ţi capul când vii în pat sau… bandajează-ţi-l, mumy… *(căznit)*
scumpa mea…

Blackout

Episodul 1: Casa viitorului

Aceeaşi sufragerie într-o lumină albastră. Ola se uită la televizor, ARTI e în faţa computerului din colţul opus al camerei şi butonează de zor.

O: Ai ţopăit ceva azi noapte … n-ai febră musculară? … la cât ai ajuns acasă? … hei, ţi s-a înecat limba în Bergenbier aseară!? … Am uitat, ai pitici pe creier sâmbăta dimineaţa … de ce naiba te-ai mai sculat aşa devreme dacă nu te uiţi nici măcar la "Întâlnire de gradul 2,5", emisiunea ta preferată, Klingo…

A: Nu-mi mai spune Klingo că te cârpesc.

O: Uau, în urma unui efort supraomenesc, domnul a rostit o propoziţie. Aplaudaţi, vă rog… Aruncă-ţi un ochi încoa', ăştia de la "Întâlnire de gradul 2,5" întreabă de tine: unde-i telespectatorul nostru preferat, number one în topul ro-fanilor…

A: Dacă n-ai vorbi atât şi ai gândi măcar o milionime de secundă, ai constata că ce vezi e o reluare. Nu mai dau decât reluări în ultimul timp. Aşa că… pas din punctul meu de vedere. Să pună ceva mai multă imaginaţie la bătaie. *(cască)*

O: Împrumută-le de la tine că tot dă pe dinafară… *(scoate limba la el)*

A: Tocmai asta fac. D-aia sunt dăştept la ora asta. M-a trezit o idee. M-a tras de barba unui neuron şi iată-mi-s. Am o i-de-e!

O: Treziţi-vă locuitori ai oraşului, dăşteptul are o idee… Şi nu se plictiseşte singură?(râde)

A: Poantă veche şi proastă. Găseşte altceva. Concentrează-te. Caută. Nu te surmena prea tare, că nu eşti obişnuită. Încet da' sigur. Întâlnire de gradul 2,5. Poate se lasă cu vreo sur-pri-ză…

O: Aş. Nimic palpitant. Nimic haios. Bla-bla-bla-uri. Bleah.

A: Se rezolvă tanti, tocmai la asta lucrez. Le trimit o idee de-o să le sară audienţa trei metri în sus de bucurie…

O: Prin e-mail?

A: Ne ne ne, prin programul TELEPAT, tocmai l-a "împrumutat" Radu din oarece zone nasa-rente… L-a adaptat, l-a prelucrat, l-a…

O: Dacă l-a clocit Radu e clar. Te joci cu programul PSIHOPAT…

A: Eşti fraieră. Radu e cel mai tare…

O: Din parcarea de la "Nouă"… softist de softist, hacker de hacker, zuzu de zuzu (face un gest sugerând nebunia)…

A *(cu ochii în computer):* N-o asculta. She's stupid, she's very stupid… Se crede o corcitură de Sharon Stone cu Hillary Clinton, dar nu-i decât o Barbie cu creierul cât un sâmbure de măslină. Odată m-a întrebat dacă măslina are picioare. Mâncase al treilea gândac de bucătărie rătăcit în punga din cămară…

O: Calomniii! Banc vechi şi prost. Barbie are părul lung, blond şi de plastic; eu tocmai m-am tuns.

A *(se uită la ea):* Oribil. Iar trebuie să-ţi cumpăr perucă.

O: Perucă să-ţi iei tu că în cinci ani gata, ai chelit pe la colţuri…

A: Calmează-te, n-a zis nimeni că ai cap pătrat… e paralelipipedic ca ecranul la care te holbezi… noroc că vi se pregăteşte ceva, ceva nou, ceva original…

Întrerupere publicitară. Toţi rămân nemişcaţi. Intră MAMA, care merge ca o candidată la un concurs de miss şi se opreşte în mijlocul camerei cu un zâmbet larg, "profesional", pe buze.

MAMA: Familia mea avea nevoie de un televizor color. Îl va obţine. Şi familia ta are nevoie de un televizor color? Nu mai sta pe gânduri. Înscrie-te la "O sinucidere în direct". Cei dragi merită micul tău sacrificiu. Te arunci şi câştigi! Sună acum…

Se duce la fereastră şi se aruncă. Ceilalţi ies din "stop cadru".

O: Hai dă pe goarnă ideea sau mişcă-te mai repede că trece şi emisiunea asta fără să se-ntâmple nimic. M-ai făcut curioasă.

A: Mama noastră comună te-a făcut… Ai răbdare. Puţin suspans. Un preludiu de neuitat… Într-un minut show-l ăsta o să fie superatractiv, toţi şmecherii, toţii puştanii, toate babele o să năvălească pe telecomenzi ca să comute pe TVR2… fără 1000 de parai nu le fac episodul 2!

O: Uau, ne proaspăt îmbogăţim.

A *(cântă):* Nu mai emigrăm în Ameeeerica, nu mai emigrăm în Ameeeerica…

O: Hai, mă, nu mă fierbe, care-i treaba?

A: În 10 secunde "Întâlnire de gradul 2,5" va face un pas în gol, în necunoscut, în extra-

O: terestru

A: ordinar, vagant… 6, 5, 4, 3, 2, 1, 0… Zeroooo!

Imaginea explodează pe micul ecran şi televizorul face "purici". La fel şi ecranul computerului. Brusc: pană de curent.

O: Bravo, "genial", acum nu mai vedem nimic…

Amândoi bântuie prin sufragerie neştiind ce se-ntâmplă. O voce suavă, calmă, se aude de nu se ştie unde.

Vocea: Doamnelor şi domnilor, fete şi băieţi, nu vă neliniştiţi. Staţi naibii locului. Emisiunea noastră inaugurează azi o serie absolut specială. Extra… ordinară. Extra… vagantă. Rămâneţi în faţa televizoarelor. Nu mişcaţi. Nu clipiţi. Nu vă scărpinaţi. "Întâlnire de gradul 2,5" pătrunde de azi în viaţa, în casa, în familia dumneavoastră. Nu-i închideţi uşa-n nas. Veţi regreta amarnic. E o ocazie unică să ieşiţi din capoatele, treningurile şi pijamalele dimineţii de sâmbătă pentru a pătrunde alături de noi în lumea extra-ordinară a doi… complanetoţi de-ai dvs: ARTI şi OLA… *(Revine lumina. Ecranul TV se aprinde brusc şi acolo se va vedea exact ce se-ntâmplă în cameră)*

O: La naiba, vorbeşte despe noi!

A *(cântă):* Nu mai emigrăm în Ameeeerica …

Vocea: Şşşşşş. Nu vă mişcaţi. Nu vorbiţi. Nu înghiţiţi. Nu sughiţaţi. Nu respiraţi. O secundă. Îndepărtaţi-vă de eventualele computere din cameră pentru că este o transmisie specială non-line şi poate apărea efectul de computelevizionie.

Nu mai garantăm pentru dvs dacă nu ne urmaţi indicaţiile. Să nu cumva să apăsaţi vreo tastă. Relaxaţi-vă. Zâmbiţi. Gândiţi-vă la o baie caldă în care aţi turnat o sticlă-ntreagă de gel revitalizant. Gândiţi-vă la risipă, la lux, la calm, la voluptate, la tot ce nu v-aţi mai gândit în ultimii… 60 de ani. Aşaaaa…

A *(se aşează totuşi şi butonează la computer):* Ce s-a-ntâmplat?! De unde a răsărit chestia asta… te prind eu… te dibuiesc… s-a băgat cineva, ceva pe fir … ne-ne-ne… nu mă duci tu pe mine, bitomanule… ce faci pisicule, te-am pierdut?…

Tot soiul de imagini apar pe computer, întrerupte de purici. Într-unul dintre aceste momente ARTI pierde controlul tastaturii şi din monitor se întrupează Labila. E înfăşată ca o mumie, dar - în timpul unui dans special, cu multe răsuciri, se "despachetează". E o femeie superbă. ARTI cade pe spate cu scaun cu tot. Ola rămâne fără grai.

Labila: Nţ, nţ, nţ, ce băiat neascultător. Parcă nu trebuia să te apropii de computer.

O: E Vocea, ea e, Vocea din televizor.

L: Ba pardon, sunt Labila, nu sunt Vocea.

O: Lábila sau Labíla?

A: Sau Labilá!?

L: Cum vrei.

A: Lucrezi pentru ei, Labilá?

L: Într-un fel… sunt la dispoziţia lor.

A: În ce fel?

L: Eşti prea curios. *(Olei)* Nu-i cam curios? E curios.

O: Suntem, pentru că, nu-i aşa, aţi venit pe la noi pe, ca să zic aşa, nepusă masă, adică vreau să spun, ne-aţi cam luat pe nepregătite, nu că n-am fi încântaţi, dar, orişicum, cu cine avem plăcerea, ca să nu zic uimirea…

L: Nu te mai bâlbâi atât, fetiţo. Nu te agita. Îţi scade temperatura. Să facem prezentările. Eu sunt Labila. Poţi să-mi zici La.

O: Eu sunt Ola. Nu poţi să-mi zici Ol.

A: Nu te sfătuiesc să-i zici Ol. Când face urât face urât. Mie poţi să-mi spui ARTI, dacă tot te-ai întrupat din spuma monitorului meu Sunshine. De la… **arti**leria grea!

L: Bine, ARTI, Ol… la, ăăăăă *(pentru sine:)* Codul bunelor maniere 1999, capitolul Prezentări, pagina 73, aliniatul 4, cu zâmbet înainte*(tare)* Bine v-am găsit!

O+A: Bine ai venit.

L: N-am venit deloc bine. Nu-i prea plăcut să vii pe o pană de curent. Prefer mijloace de transport mai comode. Am o uşoară ameţeală de la halul în care am călătorit. *(către ARTI)* Numai tu eşti de vină, ai deschis SNCFR-future şi m-ai silit să vin cu clasa doua într-o mizerie de compartiment virtual. Numai seminţe pe jos. Curent. *(strănută)* Am şi răcit.

A: Îmi pare rău, habar n-am avut că-i iau cuiva cyber-bilet, habar n-am cine eşti, de unde vii, ce probleme de identitate ai… Eşti foarte frumoasă.

Întrerupere publicitară. Toţi rămân nemişcaţi. Intră MAMA, care merge ca o candidată la un concurs de miss şi se opreşte în mijlocul camerei cu un zâmbet larg, "profesional", pe buze.

MAMA: Familia mea avea nevoie de un televizor color. Îl va obţine. Şi familia ta are nevoie de un televizor color? Nu mai sta pe gânduri. Înscrie-te la "O sinucidere în direct". Cei dragi merită micul tău sacrificiu. Te arunci şi câştigi! Sună acum…

Se duce la fereastră şi se aruncă. Ceilalţi ies din "stop cadru".

A: Eşti foarte frumoasă…

L: Eşti drăguţ… Sunt în TerraPAST, nu-i aşa?! Aşa cred. Mai bine spune-mi mai exact unde am nimerit?

A: În România…

L: România, România…*(se concentrează)* Draculaland!… da, România, 25 de milioane de locuitori, capitala Budapesta…

O: Greşit: Bucureşti.

L: Eşti sigură? La mine în dicţionarul PAST-Larousse aşa scrie şi *(ton publicitar)* e cel mai bun din galaxie!

A: Geografia şi istoria e grele…

L: Hai, gata, nu te supăra, te urâţeşte… *(îl mângâie pe cap)*

O *(lui ARTI)*: Nu te lăsa îmbrobodit, trebuie să aflăm de unde a apărut. Computerul tău nu ouă zilnic miss-e din astea… galactice, cu păr şi sânge

albastru.*(tare)* N-aş vrea să fiu nepoliticoasă totuşi sunt: tu de unde vii, dragă Labila?

L: Din viitor. Unul nu prea îndepărtat dar suficient ca să…

O: Lasă vrăjeala. Treaba asta cu venitul din viitor e fumată. Vezi “Undeva, cândva”…

A: "Vizitatorii"…

O: Şi exemplele pot continua…

L: Acestea-s filme.

A: Şi ăsta ce e?

L: Realitate. Tehnologie. Imaginaţie. Întâmplare.

A+O: Adică?

L: Vi s-a pomenit de efectul de computelevizionie? Vi s-a pomenit.

A+O: Ni s-a.

L: Ei bine, asta mi-ai făcut, pana de curent plus combinaţia de taste apăsate de tine imediat după au fost biletul meu de drum… drept să-ţi spun te-am urât pentru asta, m-ai luat dintr-un moment foarte plăcut al existenţei mele: făceam cybersex pe nivelul 4 cu Brad Pitt… vai, de asta mi s-a-ntâmplat tocmai mie, pentru c-am ales un tip din zilele voastre, trebuia să mă gândesc…

O: Ghinion.

A: Se leagă… eu umblam la programul TELEPAT care nu ştiu cum… brusc a luat-o razna…

O: În sfârşit recunoşti… *(Labila e agitată, vrea ceva)* Ce-i, nu te simţi bine, vrei un antinevralgic?

L: Vreau să mă spăl pe dinţi. Au trecut deja 10 minute de când nu m-am mai spălat pe dinţi, nu mă mai pot suporta. E prima dată când plec fără peritubul meu.

A: Peritub… nu-i pentru submarine?

L: Nu, e pentru spălat pe dinţi. Pasta şi periuţa împreună. Înlătură mirosul neplăcut de respiraţie. Noi nu mai suportăm mirosurile.

A: A, marfă!… Să-ţi dăm o periuţă. *(Către Ola)* A ta e mai puţin folosită şi e roz.

O: Nu ştiu… periuţele de dinţi nu se împrumută.

L: Lasă. Oricum n-o să pot să stau prea mult pe la voi. Pute.

Arti şi Ola se miros, miros aerul.

L: A om.

O: La naiba, nu-i o cameră antiseptică. Du-te-n…'napoi în viitor şi ia-ţi sprayul anti-terestru dacă nu-ţi convine.

A: Iart-o pe soră-mea, e prost crescută.

O: Frati-miu e doar prost. Eşti aici de doar 5 minute şi e-n limbă după tine.

L: Pardon? În limbă? *(pentru ea)* Dicţionar de argou, litera L: limbă, turnător… nu… a trage de limbă, nu… nu e *(tare)* E drăguţ.

O *(lui ARTI):* Te crede căţel.

L: Ce nu ştiam e că-i atât de frig în cutiile astea de locuit, cum se numesc… frigidere?!… nu, nu-mi spune, ştiu: sicrie!

A: Nu chiar – apartamente.

L: Da, da, îmi amintesc: stup cu apartamente.

O: Bloc cu apartamente.

L: Da. Oribil… Constat că nu-s foarte exacte cunoştinţele mele. Baza noastră de date PAST are lacune. Voi comunica. Apliafon aveţi?

O: Telefon. Îl poţi aplica pe perete dacă vrei.

L: Eu am un perete întreg cu apliafon în fiecare cameră. Îmi place să-i văd întregi pe cei cu care vorbesc. Pot mări unele … detalii care mă interesează. La voi care e *(pipăie pereţii)* Ăsta, ăsta, ăsta?

Întrerupere publicitară. Toţi rămân nemişcaţi. Intră MAMA, care merge ca o candidată la un concurs de miss şi se opreşte în mijlocul camerei cu un zâmbet larg, "profesional", pe buze.

MAMA: Familia mea avea nevoie de un televizor color. Îl va obţine. Şi familia ta are nevoie de un televizor color? Nu mai sta pe gânduri. Înscrie-te la "O sinucidere în direct". Cei dragi merită micul tău sacrificiu. Te arunci şi câştigi! Sună acum …

Se duce la fereastră şi se aruncă. Ceilalţi ies din "stop cadru".

L: Ăsta?

A *(arătându-i telefonul)*: Ăsta. *(Labila se strâmbă)* Nu vezi nimic, doar auzi şi vorbeşti.

O: Vorbeşti şi plăteşti.

L: Plăteşti ca să vorbeşti?! La noi **eşti plătit** ca să vorbeşti, să te socializezi… Sunt milioane de

cazuri de mizantropie de grad 0. Tipi şi tipe care nu mai suportă nici o fiinţă prin preajmă. Stau singuri şi comandă totul prin NET. A scăzut înfiorător natalitatea. Ne plătesc în ore pe SUPERNET-Navigator dacă mai şi vorbim, ne mai şi vedem. Te-mbogăţeşti dacă dai o petrecere…

A *(către Ola):* Tu ai fi superbogată acolo.

O *(oftând):* Daaa.

L: Aici cum e?

O: Invers.

L: Se plăteşte în, în … ştiu, nu-mi spune …ăăăă

O: Bani. Nişte hârtii cu cifre pe ele şi poze cu VIP-uri din istorie şi cultură. *(scoate o bancnotă de 1000)* Uite, ăsta de exemplu, e Eminescu, mare poet. *(una de 10000)* Ăsta cu barbă e Iorga… *(una de 50000)* Enescu, muzician *(una de 100000)* Grigorescu – pictor. E mişto, nu?

L: Drăguţ. Ce poţi să cumperi cu un Eminescu?

A: Juma' de bilet de tramvai.

L: A, tot hârtii. Contează şi culoarea?

O: Da, dacă-s verzi, stai bine.

A: Îţi iei maşină, nu-ţi mai trebuie bilet de tramvai. Te-ai scos.

L: Maşină? Maşinuţe care se ciocnesc?

O: Sigur, parcul de distracţii Bucureşti, intersecţia Arcul de Triumf... Mai încearcă.

L: Maşină …da … vehicul, roţi, zgomot, poluare. Vai, voi nu vă teleportaţi încă. Eu am avut ceva

probleme cu teleportatul în alte continente. Nu mă puteam concentra decât pe Europa. De curând a început să-mi iasă şi America, ieri am făcut plajă la Acapulco. M-a prins puţin soarele, nu? Arăt bine?

A: Trăznet. Pe ea n-o întreba, se oftică, nu suportă tipele mai mişto.

O: Nu vreţi o cafea cu o linguriţă de cianură? Sau măcar un suc natural cu arsenic.

L: Nu te supăra, dar nu mai consum nimic în PAST. Nici măcar paste. Nu pot fi sigură că sucul natural e natural aici, că cianura n-are ingrediente artificiale, că arsenicul e bine preparat. După ultima călătorie am vomitat două zile.

A: De la ce?

L: De la apa de la robinet. Bacteriile voastre nu s-au acomodat în corpul meu. A trebuit să le distrug.

O: În stomacul nostru se simt ca acasă.

L: Mă rog … alte condiţii, alte bacterii. Puţinele care mai există sunt salvate la noi şi trăiesc în rezervaţii naturale. Există programe ecologiste bine puse la punct. Îmi pare rău că n-am putut să donez nici una din cele aduse de pe-aici. Erau înfiorătoare. Foarte sălbatice…

O: Mă mir. Eu le credeam domestice.

L: Mi s-a stricat şi dispozitivul de închidere automată a uşii de la WC din cauza lor…

A: Uşile se-nchid automat dacă…

L: Nu te speli pe mâini, nu tragi apa, nu te ştergi pe picioare, dacă scrii porcării pe uşă sau dacă ai gânduri obscene…

O: Dacă ai gânduri?!…

L: Da, e caz de poluare a intimităţii psihice generale. Pornografiile pot ajunge la Banca Mondială de Gânduri, care dă împrumuturi peste tot, apoi e greu de controlat unde se mai duc… Noroc că există Articolul 34. După dezbateri furtunoase de 3 sau 4 săptămâni, Parlamentul a votat Articolul 34: Reguli pentru igiena psihică şi fizică a mersului la WC. Legea-i lege.

A: Toată lumea ar trăi în puşcării dacă s-ar aplica legile astea pe la noi.

O: Aş, s-ar descurca românul. S-ar face că se spală pe mâini lăsând robinetul deschis şi s-ar bucura că a fentat Statul şi WC-ul. Dup-aia ar povesti la amici la o bere ce tare a fost el, cum a păcălit el o prăpădită de toaletă…

A: Ce sociopsiholoagă ai devenit, Barbie.

O: Nu-mi spune Barbie.*(către Labila)* Merit eu să mi se spună Barbie?

L: Da. E un nume frumos. Eu îmi schimb numele în fiecare zi. Poţi să-mi zici şi mie Barbie dacă vrei, îmi place. Ieri m-a chemat Nataşa. Alaltăieri Ferdinand. E nume de rege.

A: E nume de taur din desene animate – But not Ferdinand… He smeeeells the flowers…

O: E nume de bărbat.

L: Alaltăieri eram bărbat.

A *(izbucnind):* Nu se poate. Cum să fii bărbat. Tu eşti cea mai meseriaşă tipă care mi-a intrat vreodată în casă. Mese de mese. Eşti miss apartamentul 33 în care am neplăcerea să locuiesc.

Eşti miss “ARTI’s world”. Îmi placi. Nu poţi să fii bărbat. Nu-mi fă una ca asta.

L: Şi tu îmi placi. Pentru tine sunt femeie. Dar… câteodată aleg să fiu bărbat. Noi ne alegem zilnic numele şi sexul. Cele mai amuzante experienţe le-am avut ca bărbat. Odată mă chema Serge…

A: Ştii ceva, scuteşte-mă de experienţele tale de bărbat.

O: Frati-miu e un macho ratat cu viitoare chelie. O să crape în mizerie, căzându-i un calculator în cap în timp ce scurmă în gunoaie după mâncare. Dă-mi voie să-ţi dau un sfat: Nu-l abandona pe Brad Pitt pentru el.

A: Soră-mii îi lipseşte un cip ca să nu zic o doagă.

L: Vă pot ajuta cu ceva? Ştiu şi eu… dacă-mi spui seria cipului lipsă poate pot să-l trec data viitoare…

O: Nu, merci. Înţeleg că te pregăteşti să pleci…

A*(către Ola)*: Nu fi măgăriţă cum şi eşti… *(către Labila)* E vreo grabă?

L: Nu-i grabă, e frig. Eu trăiesc la fix 28 de grade. Suport greu orice abatere de la această temperatură. Dacă ai putea să faci un pic mai cald aici sau măcar să-mi aduci un acvariu cu apă fierbinte să mă încălzesc niţel, poate…

A*(către Ola):* Avem apă caldă?

Întrerupere publicitară. Toţi rămân nemişcaţi. Intră MAMA, care merge ca o candidată la un concurs de miss şi se opreşte în mijlocul camerei cu un zâmbet larg, “profesional”, pe buze.

MAMA: Familia mea avea nevoie de un televizor color. Îl va obţine. Şi familia ta are nevoie de un televizor color? Nu mai sta pe gânduri. Înscrie-te la "O sinucidere în direct". Cei dragi merită micul tău sacrificiu. Te arunci şi câştigi! Sună acum…

Se duce la fereastră şi se aruncă. Ceilalţi ies din "stop cadru".

A: Avem apă caldă?

O: Azi nu. Dacă are răbdare îi încălzesc nişte oale.

Labila se aşează în braţele lui ARTI şi-l mângâie pe faţă.

L: Puţină căldură…

A *(încurcat):* Avem mici probleme cu căldura, dar Lis a… ni s-a … primarul ne-a promis că intră nişte bani şi… ies nişte bani şi… se rezolvă… ne asfaltează, adică anul ăsta n-o să ningă pentru că… au asfaltat a doua oară copacii, adică au înflorit şi vom avea zăpadă la robinet în fiecare zi între 18 şi 2… nu, greşesc,

între 14 şi 6…

O *(aprinzându-şi o ţigară):* Mai clar: Avem în acest minunat cartier din această nemaipomenită ţară pe care o iubim şi-o cinstim şi nu ne mândrim mici, minuscule, trecătoare, tranziţionale probleme cu căldura, lumina, gazele, drumurile, casele, apa, aerul…

L *(ridicându-se):* Se fumează prea mult. Treci pe lights sau deloc. Plămânii tăi au deja puncte negre…

O: Vorbeam de aer nu de tratamente cosmetice.

L: Ce vrei să zici cu aerul, vă taie aerul? Voi parcă nu puteţi respira în apă. Vi se taie aerul?

O: Ca maioneza. Stai liniştită, rezerve de aer mai avem.

L: Am obosit. Mi-e frig. Mi-e fum. Mi-e neclar. Nu-i de stat prea mult pe-aici în vremurile astea.

O+A *(cântă):* Hai să emigrăm în Ameeeerica…

L: Mi-au apărut un cearcăn şi un rid. Vreau patul meu cu peştişori care-mi masează faţa. Nu mă înţelegeţi greşit, voi sunteţi foarte drăguţi dar la mai puţin de 28 de grade devin irascibilă… Mă retrag… *(se aşează la computer)* Ştiţi ceva… aici e totuşi mai interesant ca-n America. Bacteriile şi conducătorii voştri au mai multă imaginaţie… distructivă *(tastează ceva la computer, citeşte, analizează, purici)* Să dai ESCAPE după ce dispar… Nu fi trist, mă-ntorc peste-o săptămână, îmi iau din timp bilet la clasa I sau la… V.R. Băsescu Interercity…*(dispare)*

A: Blue Barbie… O sclifosită. *(o imită)* 28 de grade fix …

O: Nu mai fă pe duru, că te-a dat gata tipa, Barbie sau Barbu cum vrei să-i zici, Klingo *(o imită)* eşti drăguţ…

A: Nu-mi mai spune Klingo că te sparg... Şi dă pe altceva că "Întâlnire de gradul 2,5" s-a terminat.

O: A fost fain de data asta. Nici n-am simţit când a trecut timpul.

A: Pentru c-am trecut timpul.

O: Am fost tari. Suntem telegenici.

A: Mi-a picat fisa. Ea a stat aici exact pe durata emisiunii. Lucrează pentru ei.

O: E vreo actriţă de doi bani.

A: Eşti invidioasă. Gagica face toţi banii.

O: Eşti subiectiv. De unde-or fi scos-o, eu le ştiu pe fetele de la UATC, o fi de la vreo particulară…

A *(butonând la computer)*: Nu! E ideea mea, e proiecţia mea, eu le-am trimis-o ca boul… e surpriza…

O: Surprize, surprize… prin TELEPAT sau PSIHOPAT, cum se cheamă…

A: Daaa, pricep acum… mi-a intrat creierul la apă, ce-o fi cu mine, e clar…

O: Adică tu nu ştiai ce le trimiţi dăşteptule?

A: Mă jucam… de fapt nu credeam că se poate… făceam mişto de tine…

O: Adică le-ai trimis fantasmele tale erotice şi ne-ai silit pe toţi să le suportăm. Proiecţiile minţii tale bolnave… virusate…

A: Virusată eşti tu.

O: Mi s-a aprins beculeţul. Mi-a venit curentul. Aici n-a fost nici o Labilă. Individa cu păr albastru există numai în capul tău albastru.

A: A văzut-o toată lumea. Milioane de oameni pot depune mărturie. Sunt acolo. Nu s-au mişcat din faţa televizoarelor. N-au strănutat. N-au sughiţat. Nu s-au scărpinat. Au clipit din când în când.

O: Aiurea… N-are "Întâlnire de gradul 2,5” atâţia telespectatori…

A: Pe ce punem pariu?!

Întrerupere publicitară. Toţi rămân nemişcaţi. Intră MAMA, care merge ca o candidată la un concurs de miss şi se opreşte în mijlocul camerei cu un zâmbet larg, "profesional", pe buze.

MAMA: Familia mea avea nevoie de un televizor color. Îl va obţine. Şi familia ta are nevoie de un televizor color? Nu mai sta pe gânduri. Înscrie-te la "O sinucidere în direct". Cei dragi merită micul tău sacrificiu. Te arunci şi câştigi! Sună acum…

Se duce la fereastră şi se aruncă.

Blackout

Scena 2

După o săptămână. Aceeaşi cameră, în lumina obişnuită. ARTI e într-o parte a scenei cu mumia gonflabilă Labila. Bunica face gimnastică aerobică. Tata citeşte ziarul. Apar agenta O. şi agentul R., care iau amprente, perechezitionează sertare, fac dezordine, fără a fi băgaţi în seamă de cei trei.

ARTI *(Labilei):* Ai văzut ce tâmpenie de text a ieşit? E a patra oară când mă pun să-l rescriu fiindcă poantele nu-s destul de apăsate, de actuale, să le priceapă tot omu'. Iar mi i-au dat de exemplu pe Ţociu şi Palade … Mi-au trimis 66 de e-mail-uri în care mă sfătuiau cu zâmbete false în loc de virgule să am ceva mai mult umor. Am avut destul umor ca să mă duc de fiecare dată la filmări şi să crăp de râs. *(strâmbându-se)* "E ultima oară când te avertizez, tinere!" făcea boul ăla de regizor. "Te

mai tolerăm doar pentru că, mă scuzi, eşti handicapat şi televiziunea noastră a luat bani graşi, europeni, pentru programul Handicap – pentru mileniul trei. Adică trebuie să lucrăm şi cu han… mă rog, indivizi cu probleme şi tu ai fost cel mai răsărit din ce s-a găsit. Da' să nu te crezi cine ştie ce… E mai bine să ştii, să nu-ţi faci iluzii că ar fi ceva de capul tău cu scrisu'. Îţi vorbeşte un om cu o experienţă de 30 de ani de televiziune, îţi vreau binele, măi băiete, eşti ca fi-miu – mă rog, nu ca el, dar ca vârstă… - înţelegi, nu vreau să-ţi faci acum iluzii şi să suferi mai târziu. Mai mult de două, trei episoade, nu te mai rabdă nimeni pe-aici!"… apoi m-a bătut pe umăr cu fălcile încleştate a zâmbet: "Norocu' tău că n-auzi, mă…"

Un cretin. În loc să-şi pună la bătaie "experienţa regizorală", la înregistrare se pipăia cu sunetista. Bine, că nici cu operatorii nu mi-e ruşine. Dacă n-ai vedete în serial, filmează în scârbă şi trag de fiecare pauză ca nişte liceeni tâmpiţi. Cât aş vrea să le pot scuipa toate astea în faţă. Nici nu se fereau de mine. Făceau poante pe seama mea, a regizorului şi a sunetistei, convinşi că sunt la fel de prezent ca masa pe care aruncaseră scenariul, că n-am cum să-mi dau seama de ce se hăhăie ei. "Simpatici" tipii. Mie-mi ziceau Handy, regizorului – Molfăială şi sunetistei – Vampiria. Le citeam pe buze toate porcăriile pe care le debitau… Nu m-au mai primit la filmări. Cică n-are rost să văd chestii "de bucătărie". "Mai bine vezi rezultatul, la tine acasă, comod, cu fundul pe canapea…" mi-au scris pe un cartonaş şi mi l-au vârât sub nas zâmbind ca tonţii… Aiurea. *(publicului)* Nici nu mă mai uit la ce iese după ce-şi bagă ei labele. Mi-ajunge textul, aşa stupid cum e, îl iubesc, e zeamă din creierii mei… Nici nu mai ies din casă de atunci. M-am alăturat clubului tata-bunica-labila. Mama e singura din familia noastră care iese, şontâc-şontâc, o dată la trei zile după

cumpărături. Cineva trebuie s-o facă şi pe asta. De câteva luni ne-au scos din funcţiune telefonul, nu-l mai puteam plăti. N-ajunge că suntem handicapaţi, suntem şi săraci. Toate belele vin la noi ca la parcu' de distracţii. Bolile, catastrofele, nenorocirile se simt acasă aici. N-avem prieteni. N-avem rude. De când a murit soră-mea Ola, pe care n-o puteam suferi pentru că îmi punea tot timpul piedică şi-i plăcea să mă vadă tăvălindu-mă pe covor, e nu doar sinistru, ci şi plictisitor pe la noi. Acum un an mama a avut o gripă şi l-a rugat pe tata să iasă la cumpărături…

TATA: Ce-am înnebunit, mai bine crăp de foame!

ARTI: … a apelat atunci la bunică-mea…

BUNICA: Vrei să mă calce vreo maşină, vrei să mă omori, halal noră, să arunce o oarbă în stradă…

ARTI: … Nu vă uitaţi aşa la mine, eu nu intram în discuţie pentru că am ambele braţe paralizate. Am făcut foamea vreo patru zile până i-a scăzut maică-mii temperatura, timp în care toţi urlau la ea în răstimpuri: vrei să ne omori!

TOŢI: Vrei să ne omoooooori!

ARTI *(Labilei)* Mi-e foame. Tu habar n-ai să găteşti. Eşti o bătrână aristocrată. Nu eşti bună de nevastă. Hai, nu te supăra, a fost un compliment. Căsnicia e cea mai bolnăvicioasă relaţie dintre doi oameni, un schimb sado-masochist de resemnări şi ipocrizii, un comerţ necinstit cu clipele de viaţă ale celuilalt. Uau, m-a pocnit patetismul. Mi s-a deschis robinetul de aforisme second hand… De foame. Unde-o fi maică-mea? A trecut demult ora la care venea cu cina.

O lasă pe Labila şi se duce la calculator, unde scrie ceva cu picioarele, oprindu-se din când în

când, adormind chiar la un moment dat.

TATA *(bunicii):* Mamă, lasă gimnastica şi dă drumul la televizor… Începe "Înger numit femeie", cu Natalia Oreiro. Bună gagica… Nu cred s-aibă mai mult de 25 de ani. Aluniţa aia mă înnebuneşte … Mamă, ai şi surzit!? Pentru cine naibii îţi aranjezi ciolanele? (râde) Pentru "zburătorul" negru cu secure, care te-aşteaptă pentr-o lună de miere şi fiere pe lumea cealaltă… *(ţipă)* Mamăăăă, m-ai bătut atâta la cap cu televizoru' color şi-acum mă laşi fără Nataliţa?!

BUNICA: I-ai spus lu' fi-tu că mă-sa a murit?

TATA: N-am avut când. Tu deschide televizorul c-o să se prindă el. E tâmpit, dar e deştept.

BUNICA: Tu trebuie să-i zici. Poate face o criză. Acum, dacă a mierlit-o mă-sa trebuie să-i dăm noi să mănânce.

TATA: Tu eşti femeia din casă, tu să-i dai să mănânce.

BUNICA: Eu sunt oarbă. Nu mă descurc.

TATA: A dracului nevastă-mea, ne-a făcut-o. Şontâc, şontâc, da' făcea toate treburile în casă. Special s-a sinucis. Din gelozie. M-a văzut cu Labila. Acum cine o să ne mai dea să mâncăm?

BUNICA: Nu ştiu, tu! Eu sunt oarbă, poate vă otrăvesc.

TATA: Atunci ce ţi-a mai trebuit televizor color, de ce ţi-ai lăsat nora să moară pentru un televizor color, oarbă fără inimă ce eşti?! Am rămas văduv din cauza ta, scorpie. Acum nimeni n-o să ne mai dea să mâncăm…

BUNICA: Eu nu mănânc mult, mi-ajunge un pachet de biscuiţi pe zi. Să te văd ce-i dai băiatului…

Se apropie de ei agenta O. şi agentul R.

TATA: Cine-s ăştia?

BUNICA: Habar n-am.

AGENTA O: Permiteţi. Suntem agenţii O. şi R. de la serviciul de investigaţii al RO-TV.

TATA: A, de la televiziune, poftiţi…

AGENTUL R: Am fost sesizaţi

AGENTA O: că sinuciderea doamnei, soţia dvs, n-a fost voluntară aşa cum o cere regulamentul emisiunii noastre **"O sinucidere în direct"**, ci

R: provocată adică doamna a fost îndemnată de familie

O: şantajată sentimental am putea spune

R: deci n-a fost din voinţă proprie

O: dacă vom constata că aşa

R: s-au petrecut lucrurile vă vom

O: lua înapoi televizorul color pentru a-l da

R: familiei unui sinucigaş cinstit nu

O: fals ca în cazul dumneavoastră

BUNICA *(izbucnind în plâns):* Nu, nu, nu ne luaţi televizorul, orice altceva da, dar nu televizorul, nu puteţi să ne distrugeţi în halul ăsta, am crezut în RO-TV, ne-am dat viaţa pentru ea, am…

TATA: Doamnă O, domnule R, nu vă permit să o faceţi pe mama, femeie bătrână, oarbă, să plângă. Cine ştie ce se poate întâmpla de la lichidul acesta sărat numit lacrimă, îi poate reveni chiar şi vederea. Vă daţi seama ce şoc aţi putea provoca, domnilor posibili criminali?

O: Noi nu suntem responsabili cu crimele

R: ci cu pedepsele,

O: domnule

TATA: Şi l-a urma urmelor mi se pare că totuşi n-aţi finalizat încă cercetările. Poate aţi fost induşi în eroare. Poate că ne-au reclamat nişte vecini invidioşi pe televizorul nostru sau pe sinuciderea noastră. Aţi luat în calcul şi aceste ipoteze?

O: Nu.

R: Da.

TATA: Vedeţi. Mai cercetaţi. Avem vecini dubioşi. *(râde forţat)* Mereu cu ochii pe capra noastră… cunoaşteţi proverbul!

O: Da.

R: Nu.

BUNICA: Sunt extrem de violenţi, îi aud mereu bătându-se…

TATA: Mai interesaţi-vă, strângeţi date precise, nu aşa…

BUNICA *(jeleşte):* Auăleu cum ai murit tu noră-norişoară degeaba, că vor să ne ia şi televizoru', că lumea e rea şi vecinii-s ca ciuma, dar-ar holera-n ei să dea, că ne-au reclamat, ne-au turnat, ne-au săpat, ne-au vânat, ne-au mâncat…

TATA: Spre exemplu familia Cramer e foarte dubioasă, ar trebui să aflaţi mai exact cine sunt, de unde vin, ce antecedente au, de ce ăla micu' are o moacă suspectă… trebuie să vă învăţ eu să vă faceţi treaba?!…

O: Scuzaţi-ne momentan acum

R: vom mai cerceta pe la vecinii

O: dumneavoastră dacă apar noi detalii

R: acuzatoare sau poate din contră

O: va reieşi că familia

R: Cramer v-a reclamat în mod

TATA: Deci ei erau…

BUNICA: Maniacii ăia…

O: incorect şi că e complet

R: fals faptul că aici se petrec

O: lucruri dubioase cum am fost

R: informaţi vom reveni acum

O: ne scuzaţi trebuie să ne

R: facem datoria ne-a părut

O: bine de cunoştinţă *(ies)*

BUNICA *(alergând spre uşă, după ei):* Doamnă O…

O *(revenind):* Agent O, doamnă.

BUNICA: Doamnă agent, vă rog mult *(încet)* aduceţi-mi şi mie un pachet, nu - două!, vă rog, trei-patru pachete de biscuiţi când mai veniţi pe-aici…

O: Îmi pare rău, nu intră în atribuţiile mele, doamnă… *(reintră şi R.)*

R: totuşi dată fiind starea sănătăţii ochilor dumneavoastră

O: vom face o excepţie

R: de la reguli

BUNICA: Să fie nemţeşti, nu turceşti…

O: Discriminări de acest gen nu putem

R: face, doamnă,

O: totuşi…

TATA: N-o mai interogaţi pe mama, agenţi… dăunători ce sunteţi! Căraţi-vă sau pun insecticidul pe voi!

R: Domnule!

O: Ne jigniţi! *(ies)*

BUNICA: Mai rar tineri aşa bine crescuţi în ziua de azi. Civilizaţi, frumoşi, nu ridică vocea, nu le miroase gura…

TATA: Ce schimbare! Ce ţi-au făcut, te-au hipnotizat – n-aveau cum că eşti oarbă - te-au injectat, te-au electrocutat, te-au răpit extratereştrii lui ARTI şi în cinci secunde au trecut 10 ore… ţi-au băgat cip-ciripuri în creier?!

BUNICA: Ce urât vorbeşti, fiule…

TATA: Hai, mişcă, adu-mi-o pe Labila şi spune-i ăluia că maică-sa a murit. Că nu mai are pe nimeni care să-i dea să mănânce. Că în 10, poate chiar 20 de zile, o să crape, dacă nu depune prea mult efort şi dacă are noroc.

BUNICA se duce la ARTI, îi zice ceva şi îi ia mumia gonflabilă. ARTI loveşte cu putere, de mai multe ori, ecranul computerului, dă cu piciorul în calculatorul propriu zis.

ARTI: Să crăpi, să crăpi, să crăpi, să crăpi, să crăpi, să crăpi, să crăpi, să crăpi, să crăpi …

Blackout

Episodul 2: Maşina viitorului

Lumina specială. Intră Radu. E doar ARTI în cameră, la computer.

A: Ciao. Bine c-ai venit.

R: Bine că te-am găsit.

A: Ai adus disketa?

R: Am.

A *(o ia):* Telepat de telepat. M-ai scos din rahat…

R: Nu pricep cum de ţi s-a şters de pe disk, avea protecţie la tot ce mişcă în materie de viruşi…

A: Nu şi la boala de soră-mea…

R: Ea ţi l-a şters? Ca ce chestie?

A: De oftică. O durea stomacul şi măseaua de minte de câte ori o chemam pe Labila. Vomita de invidie. Ţi-am zis că Labila e dă n-ai mai văzut… Abia aştept să-ţi văd mecla când o veni (strâmbătură sugestivă, pozăă)

R *(ritm rap)*: Yeah, gagica albastră/ de pe altă astră/merită o glastră… *(scoate din buzunar un mic cactus într-un mic ghiveci)*

A: Ce naiba-i aia?

R: Ce n-ai mai văzut cactuşi?! *(ironic)* I-am pregătit fetei o floare, un cadou, sunt băiat educat, aşa m-a-nvăţat mama …

A: La un trandafir nu te-a dus mintea…

R: Ce mă crezi Petre Roman?! Era banal. Am eu gât de aşa ceva? O extraterestră merită ceva mai extravagant.

A: Daa, un cactus. Măcar miroase a ceva, are parfum?

R: Sigur. Parfum de cactus… N-are. Nu ştiam cum stau cu mirosurile ăştia de peste graniţe, n-am viză pentru călătorii intergalactice…

A: Ştii ceva… să-i dăm cu un strop din parfumul lui soră-mea, o ofticăm în ultimul hal pe nasoală, merită…

R: Adă-l încoa'… (A. aduce parfumul B.U.)

A: B.U. Be you, darling… Be young… Be sure… Puţin parfum nu strică *(toarnă toată sticla)*… Îîîî, ce pute, n-a fost o idee prea bună.

R: Trebuia să-mi aduc masca de gaze.

A: Parc-ar fi o mie de soră-mea pe-aici. Ce dobitoc sunt.

R: Nu te supraaprecia... Mai bine, bagă viteză în TELEPAT şi adă tipa la vizionare… la preselecţie pentru miss EXTRA…

Întrerupere publicitară. Toţi rămân nemişcaţi. Intră OLA, care merge ca o candidată la un concurs de miss şi se opreşte în mijlocul camerei cu un zâmbet larg, "profesional", pe buze.

OLA: Familia mea avea nevoie de un televizor color. Îl va obţine. Şi familia ta are nevoie de un televizor color? Nu mai sta pe gânduri. Înscrie-te la "O sinucidere în direct". Cei dragi merită

micul tău sacrificiu. Te arunci şi câştigi! Sună acum…

Se duce la fereastră, aprinde un chibrit, aşteaptă să ardă şi se aruncă. Ceilalţi ies din "stop cadru".

A *(lui R., de la calculator)*: Bă, da' ştiu că-ţi iei la măsuri de protecţie de parcă ţi-ar fi frică să nu-ţi intre careva în program şi să rămâi gravidă… Dă pe goarnă parola pentru nivelul trei de intrare!

R: Mulder&Scully.

A: Uau… *(ipoteticei Labila din calculator):* Puştoaico, acu' i-acu', a venit nenea Radu de la Dosarele Chix… saltă-ţi fundu' încoa, nu-l lăsa pe tăticu să te-aştepte… hai, arată-ne ce telegenică eşti!

R: Sper că nu-i o cioacă. Mi-ai spus că-i colorată, veselă şi tridimensională, să nu-mi arăţi acum vreo poză pe ecran… Vreau să pipăi şi să urlu "este!".

A:Stai calm, fraiere, că tu pierzi. Tipa e accesabilă şi palpabilă, fără mişto…

R: Cred că mi s-a scutcircuitat mansarda *(mâna la cap)* de te cred…

A: N-o să regreţi, bă, tată de scaieţi… bagă cactusul sub canapea că miroase ca porcu'. Acum vine fata şi trebuie să-i prindem un cârlig pe nas ca la alea de la înot sincron…

R: Tu ai avut creierii în vacanţă când l-ai parfumat.

A: Pardon. Cine l-a adus aici, bunică-mea?

Intră Labila. Chiar are un cârlig sau scotch sau ceva colorat lipit pe nas.

L: Vă certaţi, băieţi?! Ce drăguţ. Am nimerit bine. Vă pot arbitra dacă vreţi să vă bateţi. Sunt foarte bună la arbitraj, imparţială. Întrebaţi-l pe Hagi. Sau pe Piţurcă, pe cine vreţi…*(lui Arti)* M-am documentat între timp, am devenit activă, folosesc din ce în ce mai rar teleportarea, mi-am propus să mă deplasez numai cu maşina…

A: Nu-i mortală?!

R *(perplex)*: ? ăăăă

L: Hei, ţi-ai înghiţit limba? Trebuie să-l - cum se zice? – trag de limbă! *(chiar încearcă)*

A: Stai! Nu-i nevoie, e o metaforă.

L: A, e mut, handicapat, ceva?! În ce limbă să vorbesc cu el, engleza? *(se gândeşte)* Was hat dir…

R: Nu vă forţaţi…

L: A, vorbeşte normal. Neinteresant. *(către ARTI)* Ai cumva un pahar cu apă?

A: Sigur, dar ce faci, parcă nu beai apă de la noi, nu-ţi plăceau bacteriile noastre…

L: Nu beau. Sunt cu maşina. Am rămas în pană de combustibil. Noroc că voi m-aţi accesat… Cu un pahar mă descurc s-ajung pân-acasă.

R: Ce fel de combustibil foloseşte maşina dumneavoastră?

L: Da’ nu-mi mai spune, dragă, dumneavoastră că n-am decât două sute de ani…

R: Mii de scuze şi meduze…

L: E o hidrobilă, merge cu apă, se dă în rate. N-am avut destui bani să-mi iau una cu aer, o aerobică…

A: Are vreo legătură cu gimnastica?

L: Sigur, întăreşte musculatura picioarelor. *(îşi arată picioarele)* Vedeţi ce tari sunt?! Pune mâna…

A *(palpând)*: Tare!

R *(palpând):* Impresionant.

A (*palpând):* Merge…

R *(palpând)*: Nu-i rău…

L: Nu-i deloc uşor să calci aerul. Îţi trebuie antrenament. Plus grijă pentru mediu. Adică să nu cumva să ai tălpile murdare. Nu tu praf, nu tu pământ, nu tu o pasăre sau o gânganie strivită, nimic.

R: Dar la nas ce aveţi, e tot ceva antipoluant sau e antigripal?

L: Oarecum. E un filtru. Aerobicele îl au în parbriz, hidrobilele n-au fost prevăzute cu aşa ceva. Model vechi, ce să-i faci… *(îşi scoate filtrul)* Ueah, dar a ce miroase aici, a ouă stricate?

A: A parfum…

L: Ce-i aia parfum, un combustibil?

R: Da, pentru … motoarele cu combustie internă…

A: Flori, fete…

R: filme sau băieţi, melodii sau cântăreţi…

L *(derutată)*: aha… tu ce maşini preferi?

A: Maşinile de curse.

L: Curse de şoareci sau pentru animale mai mari?

A: Curse de oameni.

L: A, puşcăriile. Ce neobişnuit. Să-ţi placă închisorile!

A: Noo. *(demonstrează)* Vum, vum, viteză, depăşiri, recorduri, competiţie, victoooorie, şampanie … valuri de şampanie!

L: Înţeleg acum. O maşină rapidă de lux care funcţionează cu şampanie.

R: Nu-nţelegi nimic, arăţi prea bine.

Întrerupere publicitară. Toţi rămân nemişcaţi. Intră OLA, care merge ca o candidată la un concurs de miss şi se opreşte în mijlocul camerei cu un zâmbet larg, "profesional", pe buze.

OLA: Familia mea avea nevoie de un televizor color. Îl va obţine. Şi familia ta are nevoie de un televizor color? Nu mai sta pe gânduri. Înscrie-te la "O sinucidere în direct". Cei dragi merită micul tău sacrificiu. Te arunci şi câştigi! Sună acum…

Se duce la fereastră şi vrea să se arunce. Revine.

OLA: Nu v-am spus esenţialul: de sărbători, oferta noastră se diversifică. Poţi câştiga un televizor color şi o combină muzicală cu DVD, ambele cu prestigioasa marcă Samsung, dacă te decizi să porneşti în fascinanta călătorie pe lumea cealaltă chiar în seara de Crăciun… O surpriză: Dacă sunt mai mult de 100 de candidaţi – aşa cum sondajele noastre ne fac să preconizăm – un juriu format din personalităţi

politice şi culturale de prim rang va stabili care este "cea mai frumoasă sinucidere a anului". Premiul va fi - ţineţi-vă bine! – un automobil ultimul răcnet… Gândeşte-te ce daruri minunate poţi face familiei tale de Sărbători: un televizor color plus o combină marca Samsung! Poate vei fi şi norocosul câştigător al maşinii… Nu mai sta pe gânduri! Ia-ţi adio de la viaţă în seara de Crăciun. Domnul nostru Iisus Hristos te va primi în împărăţia sa, iar cei apropiaţi nu te vor uita niciodată… Nu uita că Alegerea îţi aparţine!

Merge spre fereastră fredonând colinde. Zâmbeşte şi se aruncă. Ceilalţi ies din "stop cadru".

L*(răsfăţându-se)*: Am condus prea mult, am obosit, îmi aduci apa aia?

A *(îşi aminteşte):* A!

R: Dă puţin din picioruşe ca să te destinzi… Muzica!

Muzică. B.U.G. MAFIA. Labila face aerobic. ARTI aduce paharul cu apă. Labila îl bea în mişcare. Dansează toţi trei. Muzică mai încet. ARTI şi Radu vorbesc, Labila concentrată nu-i aude.

R: Pentru o extraterestră n-o prea duce capu'…

A: Ce vrei, sunt mai evoluaţi. Nu mai gândesc atât. Se mişcă. Acţionează. Nu-şi mai poluează cu idei creierul.

R: Te pomeni că au şi filtre pentru creier… *(cântă)* Zooombi, Zooombi…

A: Băi, geniule neînţeles, ce mai vrei… tipa arată trăznet? arată!… ţi-am promis io că-l aduc pe

Einstein?… hotărăşte-te, citeşti Playboy sau Minitechnicus… de fapt, ce cactusu' mă-tii vrei?

R: O întâlnire de gradu' 3, nu 2,55… cheamă şi tu un individ mai reprezentativ cu care să avem ce discuta…

A: Vrei s-o punem de-un talk-show, de-un seminar, de-o chestiunea dimineţii?!… relaxează-te *(arătând spre Labila)* respiră adânc… admiră peisajul… trimite-mi o vedere… dă-mi un telefon…

R *(mâna la ureche, ca un receptor)*: Sigur. 898999999999. Sunt fierbinte. Trimite-mi nişte cuburi de gheaţă.

Labila se opreşte brusc ca străfulgerată de o idee. Se opresc şi A+R.

L *(mâna la ureche, ca un receptor)*: Ştiu pe cineva care mi-ar putea face cadou de Crăciun - *(face complice cu ochiul)* m-am documentat! - mi-ar putea face cadou o maşină aerobică. N-am vrut să apelez până acum la el, dar…

R *(mâna la ureche, ca un receptor)*: Apelează, de ce să nu apelezi…

L *(mâna la ureche, ca un receptor)*: Da, am să accept. *(mâna ca un microfon; cântă rap)* E parlamentar/ universitar/ şi proprietar/ de girofar şi de marfar/ de autocar şi caffebar/ de teren agrar/ fabrică de var/ agenţie STAR/ e mi-li-ar-dar!

Toţi *(cântă în cor)*: Moş Crăciun, moş Crăciun…

A: E păcat să-l refuzi dacă-i parlamentar. Ar putea suferi şi cine ştie ce legi votează omu', mă rog, ce-o fi, la supărare. Nu te mai gândi la tine, gândeşte-te la… *(rostit pătruns)* ceilalţi.

R: Da. E în joc stabilitatea intergalactică, viitorul omenirii, al nostru. Nu-l poţi respinge. Dacă vrea moşu' să-ţi cumpere maşină, trebuie să accepţi. Musai.

L: Aveţi dreptate, nu pot fi aşa egoistă. Adio nas cu filtru, bun venit operaţie estetică… gata, nimic cu filtru!

A: Un Carpaţi fără?

L: Nu mai fumez. M-aţi convins. Nu mai vreau apă. Vreau aer. Apropo: vine şi la voi Era Vărsătorului, o să fie mult mai bine, un progres considerabil, o stagnare pe măsură, fiţi mai optimişti, priviţi partea plină a paharului *(ia paharul gol şi pleacă)…*

R: Ce-o mai vrea şi vărsătorul ăsta să verse pe noi? Care aer, că suntem de mult în aer.

A: O vrea să sărim în aer…

R: Nu fi macabru, ai auzit chestia cu paharul… Viitor de aur ne aşteaptă…

A: Să cerşim din poartă-n poartă…

R: Se poartă…

Îşi dau mâna şi dansează veseli rap sau hip hop, dacă n-are regizorul o idee mai bună de final optimist şi moralizator.

Scena 3

Aceeaşi încăpere, după încă o săptămână. ARTI doarme sau se preface că doarme, cu capul în poala Labilei. Calculatorul e aruncat pe jos. Tata

şi bunica zac pe fotolii, slăbiţi de foame. Tata scrie din când în când ceva. Toată acţiunea se va desfăşura

au relenti. *Televizorul e deschis, se aud colinde, dar nimeni nu urmăreşte ce se petrece pe micul ecran, unde e o mare risipă de sunete şi culori. E Crăciunul.*

TATA: Crezi că mai apucăm Anul Nou?

BUNICA: Anul trecut am avut doi porci de Crăciun. Ni i-au dat ăia de la Asociaţie. Ce naiba s-o fi întâmplat cu ei, or fi dar faliment?

TATA: S-au împuţit în frigider, că nu v-aţi învrednicit să-i gătiţi nici tu nici şchioapa.

BUNICA: Despre morţi numai de bine. Nevastă-ta era femeie curată, gospodină, blajină, a făcut cârnaţi şi tobă pentru mine special…

TATA: Ce cârnaţi, ce tobă?! N-am avut decât fasole anul trecut de Crăciun. Ai început să delirezi. Ce face foamea din om… E de notat că Fata Morgana poate lua şi înfăţişarea unor cârnaţi *(ia caietul şi scrie ceva)*

BUNICA: Fraiere, am avut cârnaţi, da' i-am ascuns că nu meritau să-i bagi în tine. Şi-aşa eşti gras şi sedentar, de unde bani pentru alt scaun cu rotile, nu vezi că nici Asociaţia nu ne mai ajută?

TATA: Aşa deci – din cauza ta nu mănânc pe săturate de 6 ani de zile… şi eu dădeam vina pe şchioapă! Câte bătăi a mâncat săraca din cauza ta… şi ce bine gătea… *(miroase aerul)* ia te uită, miroase a friptura de vită pe care o făcea nevastă-mea în primul an de căsnicie, înainte să se nască monstrul ăsta mic…

BUNICA: Aha, acum începi s-o apreciezi…

TATA *(scriind, în şoaptă):* De notat că posteritatea te poate reabilita… *(tare, bunicii)* Ia vezi dacă mai respiră dobitocul de fi-miu. *(lui Arti)* Băi, nu muri aşa, inutil, fă ceva pentru familia ta, crapă cu folos!

BUNICA: Noroc că nu te-aude… Ce dracu' mai vrei de la el, acum avem televizor color, poate şi copilu' să dea ortu' popii în patul lui… *(Arti se mişcă)*

TATA: N-o să-i dea nimic popii… ha, vezi ce joc de cuvinte reuşit mi-a ieşit! *(scrie ceva, vorbeşte încet)* foamea inspiră, niciodată nu m-am simţit mai talentat ca acum…

BUNICA: Ce tot mormăi acolo?

TATA: Îmi scriu memoriile… habar n-ai ce fiu valoros ai adus pe lume! M-am ratat fiindcă destinul mi-a aruncat pe cap familia asta de handicapaţi *(scrie)* Niciodată nu-i prea târziu ca geniul să ţâşnească în afară ca un… ca un… vulcan artezian!

BUNICA: Ce-i aia vulcan artezian?

TATA: Nu te obosi să pricepi metaforele…

BUNICA: Ai luat-o pe lângă…

TATA *(febril):* Ştii ceva cotoroanţo, mai scuteşte-mă! O tâmpită ca tine nu poate înţelege că de câteva zile, m-a inundat talentul, valuri, valuri mi se izbesc de creier şi mă somează să aştern cuvinte pe hârtia asta de imprimantă - noroc că avea Arti aşa ceva prin sertare. Vezi bine că băiatul m-a moştenit în chestia asta cu scrisu'… nu mă poate egala însă, aşa că poate ar fi indicat să încercaţi să

salvaţi un geniu artistic, să nu-l lăsaţi să moară de foame, să faceţi un serviciu omenirii…

BUNICA: Şi ce propui, să ne tăiem, să ne gătim şi să ne dăm ţie de mâncare, nu?

TATA: Nu, mata nu, că ai carnea bătrână, dar…

BUNICA: Vrei să mănânci băiatul?

TATA: Să-l mâncăm… nu vezi că se chinuie?! De ce să-i prelungim suferinţa… în plus, dacă mai aşteptăm câteva zile o să fie numai piele şi os… E cel mai bine pentru toţi să luăm o hotărâre acum…

BUNICA: Şi cine vrei să-l omoare şi cine vrei să-l gătească?

TATA: Eu… şi matale.

BUNICA: Nu mai am putere să gătesc atâta carne… şi fierbe greu, o să ne asfixiem de la aburi… apoi gândeşte-te cât sânge o să lase pe jos, cine vrei să cureţe? Şi dacă vin agenţii ăia O şi R şi ne bagă la pârnaie? Suntem şi-aşa suspecţi de moartea şchioapei. Orice, dar eu la puşcărie nu mă duc la vârsta mea, nu pot să stau cu toate muierile alea în aceeaşi cameră. N-am chef să mai fac conversaţie cu nimeni. Şi pe tine te suport greu, deşi sunt mă-ta. Plus că mie nu mi-e foame, mie mi-ajunge un pachet, două, de biscuiţi, o măslină, două, când o fi. Mai degrabă puţină muzică, să mai înveselim atmosfera. Cu tine-n casă moare omu' de nervi până să crape de foame. Bombăni tot timpul.

TATA: Mai tacă-ţi fleanca şi pune apă la fiert în oala mare!

BUNICA: Da, sigur, ca să-mi intre aburii şi-n haine şi pe gât, să nu mai pot respira, să horcăi, să

dau colţu' înainte de vreme…

TATA: Nu fi tembelă, o să te simţi mai bine după ce o să-ţi aterizeze o bucăţică de carne în stomac. Nu vrei să-ţi umpli *(notează)* pleşuvul burdihan!?

BUNICA: Vreau muzică, nu ne-ar strica o combină muzicală…

TATA: Nu ţi-ar strica un pumn în burtă…

BUNICA: Ştii ceva, fiule, eşti foarte zgomotos… *(lui Arti)* Arti, taică-tu, vorbeşte foarte mult, cu cine-o fi semănând?… Scumpul de tine, uite ce drăguţ şi ce tăcut eşti… taică-tu face numai mizerie, spune porcării, trebuie spălat la fund după ce se…

TATA: Ce bodogăneşti acolo, scorpie, mămico?

BUNICA: Taci cu mama, băiete… *(îl împinge spre fereastră)*

TATA: Ce faci, babo, ai căpiat, lasă-mă, lasă-mă, ce faci, mamăăăăăă…

Îl împinge cu cărucior cu tot spre fereastră şi îl aruncă printr-o mişcare bruscă de ridicare a scaunului cu rotile. Se duce către Arti, se împiedică de computer, se enervează şi aruncă şi computerul pe fereastră. Apoi aruncă şi alte câteva scaune, obiecte, mobile pe care le poate ridica.

BUNICA *(bombănind):* Să facem curat aici, nu s-a mai făcut demult curat pe aici… ce mizerie… ce mizerie… aşa… acum tac toţi… ce bine… ce bine *(dă mai tare televizorul, se aud ştirile)*… Acum poţi să vorbeşti tu, mamă, ai putea să pui şi niţică muzică, că de gargară m-am săturat… *(se lasă să zacă pe fotoliul de lângă televizor)*

ARTI *(către Labila):* Astăzi e ziua ta, Labila, şi nu ţi-am cumpărat nici un cadou. N-am putut să ies din casă, sunt cam slăbit. Fizic şi psihic. Tocmai am scăpat de la a fi mâncat de scumpa mea familie. Filmul s-a derulat neaşteptat de repede, cu spectaculoase răsturnări de situaţie. Acum tata, computerul meu Pentium, scaunul de pe vremea străbunicii, o vază, o noptieră şi multe altele zac sfărâmate de asfalt. Îmi pare totuşi rău că am ratat momentul în care propriul meu tată, care în ultimele zile ale vieţii lui descoperise că îi semăn - talentul năvălise valuri-valuri şi peste el – momentul în care propriul meu tată, ziceam, îşi înfige furculiţa în mine. Oare ce parte a mea ar fi preferat să mănânce întâi?

BUNICA *(vorbind de una singură):* Creierul… ăsta crapă ultimul… ficatul se smochineşte repede, stomacul se găureşte uşor, plămânii se golesc cât ai zice peşte, inima tace şi ea cât ai clipi, dar creierul… creierul… ăsta nu se predă decât când Moartea îşi bagă mâna ei noduroasă şi-ţi întoarce ţeasta pe dos…

ARTI: Probabil creierul…

Blackout

Episodul 3: Apocalipsa computerelor

Camera e din nou învăluită în lumină ireală. ARTI se joacă pe computer. Se aude periodic un zgomot ca de mitralieră din calculator. Ola îşi dă în cărţi.

O: Ce vreme nasoală … De stat în casă şi numărat bani…

A: Bani cheltuiţi că altceva nu-i cazu'… Ei, ce-ţi pică la aşternut?!

O: Unu' de ghindă de care-i agăţată una de roşu…

A: Stai bine…*(către computer)* Yeah, te distrug…

O: Nu crezi c-ai împuşcat destui omuleţi verzi pe ziua de azi, mai lasă câţiva şi pe mâine… Mi-ai făcut capul dantelă… Nu fi naşpa, lasă-mă să dau şi eu o SOLITAIRE…

A: Pasenţele se dau mai bine cu cărţile de joc, ai o relaţie mai palpabilă cu destinul…

O: Hai, mă, filozofule-ule-ule-ule…

A: Ce-mi dai-ai-ai-ai?

O: Alune-ne-ne-ne….

A: Ne-ne-ne, nu scapi aşa uşor-or-or-or…

Ola vine lângă el.

O: Măgarule, nu jucai SPACE-R, ci STRIP-POCKER… Întorci cărţile cu zgomot de mitralieră, ai?!… Te spun lu' bunica…

A: Ca-ca-ca-ca…

O: Nu prea ai noroc, e cam îmbrăcată gagica.

A: Pentru scurt timp. Uite ce carte a venit… Se lasă cu care de dame… Este!

O: Ha, ea are de popi. Te-a avut la faza asta… Păi, ce faci, dă-ţi tricoul jos *(trage de el)*

A: Hai, bă, termină…Nasoalo!

O: Eu sau ea?… Hopa, ai botezat-o Labila după amica noastră comună picată de pe… lună. Albastră situaţia… bine că nu pui banu' jos.

A: Trei aşi! Acum am spart-o… Te-ai fript, baby, jos textila!

Computerul *(ca un copil):* Waaaarning. Waaaaarning.

A: Ce-i asta? De ce-mi strici, măi, Frankenstein, şustele.

O *(citeşte conţinutul mesajului care a invadat ecranul monitorului, întrerupând partida de pocker):* Warning, adică avertisment: "Se apropie anul DEATH-C şi tu joci pocker, nesimţitule? Mi se bate cipul drept, e semn rău. Miroase-n circuit a Apocalipsă. Fă ceva ca să n-o mierlesc. Mi-e bine mie, ţi-e bine şi ţie. Mi-e rău mie… Warning…"

A: Semnat: Pentium, zis şi Big Brother. Ce şantajist ordinar!

O: Ce prost. Crede basmul ăla pentru adormit babe, cu anu' DEATH-C şi sfârşitul lumii? Credeam că-l duce microprocesorul mai mult…

A: Nu, mă, e chestia aialaltă, cu Apocalipsa computerelor. Ce naiba, nu ştii? Toată lumea ştie:

Revelionul ăsta o să pice greu pentru tot ce mişcă în reţea. Calculatoarele nu vor înţelege ce-i cu DEATH-C. Pân-aici i-a dus capu' pe programatori. Pentru ele DEATH-C va fi 00000000. Adică înapoi la origini. Nu vor pricepe înjurătura şi vor claca. Nu se ştie exact cum, dar se lucrează la câteva cimitire pentru al doilea cel mai bun prieten al omului după câine: calculatorul Gigel.

O: Hai, mă, e pe bune?…

A: E pe rele… Eu mi-am salvat totul pe diskete şi aştept cu neîncredere ce va urma…

Calculatorul: Waaaarning. Waaaaarning.

A: Nu mai plânge, bă. Fii bărbat…

O: Treaba pare serioasă. Să-mi termin sacoul de catastrofe, ca să am ce îmbrăca la Revelion, pardon la înmormântarea ăstora, calculatoarelor. O să fie, ce-o să fie, porcărie … mare şi la noi?

A: La noi mai puţin. La alţii mai mult. Unul din avantajele Estului sălbatic. Mai poţi călări liniştit o vreme, nu te-au prins în prea multe baze de date. Nu eşti încă doar un nume cu un număr în bancă, lasoul n-a ajuns la tine, da' te pândeşte după colţ. Dai colţu' şi gata.

O: Băi tu ai mâncat ceva dubios azi dimineaţă. Nu ţi-a priit oul prăjit. Nu vezi ce filozoficăreli debitezi; acu' te fură omuleţii de la Viaţa Spirituală… Nu mai mânca ouă că te atacă la simţul umorului. Nu te mai recunosc de frate.

A: Pe vremea asta şi după pockerus interuptus n-am decât umor negru în depozit.

O: Bun şi ăla. Scoate-l pe raft… Am o idee.

Întrerupere publicitară. Toţi rămân nemişcaţi. Intră TATA, care merge ca o candidată la un concurs de miss şi se opreşte în mijlocul camerei cu un zâmbet larg, "profesional", pe buze.

TATA: Familia mea avea nevoie de un televizor color. Îl va obţine. Şi familia ta are nevoie de un televizor color? Nu mai sta pe gânduri. Înscrie-te la "O sinucidere în direct". Cei dragi merită micul tău sacrificiu. Te arunci şi câştigi. Sună acum… De sărbători poţi oferi atâtea surprize celor pe care-i iubeşti. Nu mai sta pe gânduri, alegerea îţi aparţine!

Se duce la fereastră şi se aruncă. Ceilalţi ies din "stop cadru".

O: Am o idee…

A: Brr, mi-e frică.

O: O să-ţi placă, boule. Dă-i Labilei un TELEPAT să mai dea pe-aici să te scoată din starea proastă. Invit-o la un… pocker. Pe bani, pe fire de păr albastru, pe pumni în nas, pe ce-o vrea ea.

A: Da' ce-i Labila mă, terapeut, clown, ţigară cu marijuana… Tu chiar crezi c-o să vină dacă…

O: Încearcă. Poate se smulge din braţele virtu-ale *pardon* -oase ale lui Brad Pitt şi sare-n pridvorul nostru…

A: Jocurile tale de cuvinte sunt din ce în ce mai cretine… Vino să ne jucăm, asta vrei să-i zic?! O să creadă că fac mişto.

O: Dă-i detalii ştiinţifice. Explică-i că e relaxant. Se inhibă o anumită zonă a scoarţei cerebrale şi alta se ex–cită *pardon* -hibă…

A: Las-o moartă… O chem!… dar… idiotul ăsta de Pentium se tot bagă pe fir, a intrat în pasă mistică, debitează apel după apel… acu' ţine predici despre APOCALIPSA C, mijloace de prevenire şi apărare…

O: Vitamina C…

A: Termină… Nu-i gripă, e Apocalipsă. Pentium n-o să tuşească, o să… nu se ştie ce-o să… Labila… Nooo … Ştii ceva bătrâne, mor de curiozitate să te văd în agonie, să văd cum îţi tremură biţii şi pixelii, cum îţi crapă interfaţa, cum îţi spumegă RAM-ul şi-ţi fierbe ROM-ul…

O: Ho! Te-a supărat rău. Nu mai mânca ou prăjit, faci hepatită la creier.

A: Da' biţomaniacul de ce se bagă peste mine în TELEPAT, face literele să curgă pe ecran şi le regrupează în avertismentul lui tembel. Gata, mă, am priceput. Dă-mi o pauză. Schimbă placa odată, că-ţi sparg vitrina.

O: Ia-l cu binişorul, poate ţine. Mângâie-i tastatura, vorbeşte-i frumos, ia-l la sentiment, slow down…

A: Îi dau un shut down scurt dacă nu se potoleşte.

O: Lasă-mă pe mine. Zi-mi doar ce trebuie să scriu.

ARTI se ridică, o lasă pe Labila, aduce o hârtie.

A: Copiază secvenţa asta. Ai grijă să nu mănânci nici o literă.

O: Tu şezi şi mănâncă alune. Calmează. Ca orice alt gest repetitiv *(face o mişcare sugestivă de masturbare).*

A: Adună-ţi creierul de pe drumuri şi concentrează-te acolo.

O: Mă… Hai, Labilo, zână cu părul de lână, cu capu-ntr-o rână, cu frână de mână…

A: Ţineţi poezia acasă…

O: … mută-ţi fundu' extraterestru încoace, coace, oace, ace…

A: Ce?!!

Labila apare din monitor. E îmbrăcată într-o salopetă muncitorească pe sub care are o rochie neagră de seară. Îşi aranjează ţinuta în timpul monologului ce urmează şi se uită în toate oglinzile sau geamurile existente în cameră.

L: Hello. Am întârziat puţin. E o vânzoleală azi în Cyberspace. Haos. S-au băgat pe fir unii, o comisie de studiu, prevenire sau combatere a Apocalipsei C. A înnebunit lumea. De ce să studiezi, de ce să previi, ce să combaţi. Te opresc la colţ de stradă virtuală, îţi dau hârtii cu SOS-uri, la restaurant te obligă să mănânci mâncăruri cu sos, mai mult: pe fundul farfuriei găseşti alt apel. "Salvaţi computerele, salvaţi omenirea." Mi-e greaţă. Dă-mi nişte măsline. Nu suport sosurile.

A: Avem măsline?

O: Dă-i alune, poate nu face diferenţa.

L: Şi asta nu-i nimic. Acum 10 minute sau 10 ore, m-au obligat – obligat! – să particip la o masă rotundă. Mi-au reproşat că n-am conştiinţă de cetăţean galactic. Că aşa n-o să intrăm noi niciodată în Comunitatea intergalactică. Vorbe. Conferinţe. *(Arti îi dă alune)* Mersi… Că cică lumea virtuală n-o poate abandona pe sora ei mai

mică lumea reală… Prostii. Filme cu orfelinate. Cu handicapaţi. Cu catastrofe. Ştii, ca să ne impresioneze. Horror! *(ronţăind alune)* Eu care nu mă uit decât la romance-uri şi comedii. Mi-a plăcut totuşi un videoclip superb cu sinucideri. Se aruncau unii de pe blocuri, ce frumos, trupuri încordate, întinse, balet contemporan de cea mai bună calitate, zbaf, se zdrobeau de asfalt, veneau gunoierii şi-i ambalau în pungi albastre de plastic. Am murit de râs. Am înviat după două ore. Eram singură în sală… *(lui ARTI)* Masează-mă un pic dragă, sunt încă foarte încordată…

O: Poate de mine nu mai e nevoie…

L: Stai, să-ţi zic…*(o ţine de mână, Ola vrea să scape, nu reuşeşte)* M-au prins. M-au îmbrăcat în salopeta asta jegoasă. Şi, ce crezi, m-au trimis pe liniile de joasă frecvenţă să ridic moralul maselor de electroni, care cică o să fie traumatizaţi la Apocalipsă. Era o nebunie acolo. Mitinguri. Greve. Scântei. Scurtcircuite. "Jos sistemul binar"… dar vă plictisesc cu probemele astea n-dimensionale, aici în tridimensional, totul e mai simplu…

O: Viaţa e complexă şi p-aici…

Întrerupere publicitară. Toţi rămân nemişcaţi. Intră MAMA, care merge ca o candidată la un concurs de miss şi se opreşte în mijlocul camerei cu un zâmbet larg, "profesional", pe buze.

MAMA: Familia mea avea nevoie de un televizor color. Îl va obţine. Şi familia ta are nevoie de un televizor color? Nu mai sta pe gânduri. Înscrie-te la "O sinucidere în direct". Cei dragi merită micul tău sacrificiu. De sărbători poţi oferi atâtea surprize celor pe care-i iubeşti. Te arunci şi câştigi! Sună acum …

Se duce la fereastră şi se aruncă. Ceilalţi ies din "stop cadru".

L: Hai să… ne jucăm ceva, parcă de asta m-aţi chemat, să ne jucăm, să ne recreem, aveaţi nevoie de al treilea la pocker sau ceva de genul ăsta, n-am fost prea atentă, era gălăgie electrică…

O: Da, ARTI aspira la o partidă de pocker pe dezbrăcate…

A: Baţi câmpii … bate câmpii!

O: Nu înţeleg ce câmpi bate, dar mă dezbrac cu plăcere. Nu mai suport salopeta asta. *(rămâne în rochie de seară)* Pocker n-aş prea juca. Pierd întotdeauna. Am prea mult noroc în dragoste.

A: E OK. Nici n-a fost vorba de vreun pocker. Era un joc, o joacă, un pretext…

L: Da, vreau să mă joc cu voi, copii.

O: Copii!

L: De-a baby-sitter sau baby-siter *(citit saităr).*

A: Pe INTERNET?

L: No, sunt ultrasătulă de NET, vreau ceva mai concret. Vreau flesh&blood, senzaţii tari. Spre exemplu MIMA. Să jucăm MIMA.

A: MIMA?!

L: Dacă sunteţi cuminţi vă povestesc nişte catastrofe drăguţe care se vor petrece în primele ore ale anului DEATH-C şi voi le mimaţi. Ta-na-nam: premieră absolută. Ţinută de gală. *(gesturi de vampir)* Sâââânge!

A: Uau!

O: Aveai chef de umor negru, o să-l ai. Eu mă duc în dormitor să citesc în cărţi. Nu mă deranja decât dacă pierzi mai mult de 4 litri de sânge.

L: Nu, nu, nu, nici gând. Avem nevoie de tine la mima. MIMA-FUTURE nu se poate decât î

n trei. Eu vorbesc, voi mimaţi, restul lumii ghiceşte ce se-ntâmplă, restul restului lumii nu ştie nimic.

O: Dacă tu explici, n-o să fie prea greu să-şi dea seama ce mimăm.

L: Aiurea. Cel mai greu e să-ţi dai seama ce se-ntâmplă când cineva îţi explică. Asta derutează. Induce în oroare.

O: Eroare.

A: Oroare. Greu te mai prinzi la poante.

L: Nu pricepi nimic, puştoaico.

O *(lui ARTI)*: Spune-i vampiriţei galactice să nu-mi mai zică puştoaică. Nu-i mult mai mare ca noi. Io am adus-o, io o trimit înapoi. Să mai crească, să-i vină mintea la cap. De ce n-are capul ţuguiat ca toţi extratereşti? De ce nu e verde, ci albastră? E suspectă. Transmite-i că-i suspectă. Eu vă las.

L *(lui ARTI)*: Roag-o pe sora ta să nu plece. Transmite-i că extratereştrii nu sunt verzi decât când sunt bolnavi. În rest şi în general sunt portocalii. Dacă percepţia mea asupra culorilor e valabilă. Şi nu e.

O: Întreab-o pe albăstrimea sa câţi ani are?

L: Cât îmi dai?

A: 2o!

O: 25-30.

L: Am două secole în anii voştri şi trei ani în ai noştri.

A: Baby!

O: Vezi, e o copilă. *(Labilei)* Nu mai fă pe mătuşa intergalactică şi totul o să meargă bine.

L *(copilărindu-se)*: Hai, mă, nu fiţi răi cu mine. Vreţi să vă jucaţi sau nu? Dacă nu, eu îmi iau jucăriile şi plec.

A: Stai, că jucăm…

L: Convinge-o pe soră-ta să nu plece şi să mă placă.

A: O conving. *(o smuceşte de mână pe Ola, îi suceşte mâna)* Am convins-o… Ce mimăm?

L: Păi, APCALIPSA C, ca să sensibilizăm populaţia. Nu mai am mult timp, în curând o să fiu accesată. Ea e gata, sigur e convinsă?

O *(pentru că i se suceşte mâna)*: Da, da.

L *(parcurgând traseul pe care-l povesteşte):* Tu *(Ola)* te sui pe canapea şi te faci că vrei să sari. Cartea asta e laptop-ul tău. Tocmai ai aflat c-ai dat faliment din cauza sindromului DEATH-C. Îşi mângâi laptop-ul şi-l arunci întâi pe el. Apoi pe tine… Tu *(ARTI)* te-ntinzi pe canapea, dormi, mormăi zero-zero în vis. Eşti patronul unei bănci şi eşti îngrijorat de ce-o să se-ntâmple. Eşti şi soţul ei. N-o iubeşti. Ea a aflat. Vine…

O: Stai un pic, eu sunt sinucigaşul.

L: Eşti şi ucigaşul. După ce te arunci, te ridici, te scuturi, ţi-aduni oasele de pe jos, iei o pernă, verşi

o lacrimă, săruţi fotografia voastră de nuntă şi-l asfixiezi pe el.

A: Ăştia-s mutanţi, ce sunt?

Întrerupere publicitară. Toţi rămân nemişcaţi. Ola se "decupează" din peisaj şi, mergând ca o candidată la un concurs de miss, se opreşte în mijlocul camerei cu un zâmbet larg, "profesional" pe buze.

OLA: Familia mea avea nevoie de un televizor color. Îl va obţine. Şi familia ta are nevoie de un televizor color? Nu mai sta pe gânduri. Înscrie-te la "O sinucidere în direct". Cei dragi merită micul tău sacrificiu. De sărbători poţi oferi atâtea surprize celor pe care-i iubeşti. Te arunci şi câştigi! Sună acum …

Se duce la fereastră şi se aruncă. Ceilalţi ies din "stop cadru".

A: Ăştia-s mutanţi, ce sunt?

L: Oameni absolut normali. Nu citeşti cronica neagră? E lectura mea preferată din ziarele voastre.

O *(reintrând)*: E aberant… ce naiba…

L: Nu mă întrerupe… După aceea vă ridicaţi şi staţi pe canapea. Sunteţi în avion. Lună de miere. Buchetul de mireasă în geanta lui diplomat. Vă ţineţi de mână. Lumea plânge. E înduioşător. Dar … nenorocire. Datorită virusului DEATH-C, avionul nu mai poate fi controlat, aparatura de bord o ia razna şi voi, zâmbindu-vă pentru ultima dată vă prăbuşiţi şi luaţi foc. Lumea varsă găleţi de lacrimi dar nu poate stinge incendiul… Aţi înţeles ce aveţi de făcut?

O: E o tâmpenie uriaşă şi sado-masochistă pe deasupra.

L: E un joc. O repetiţie preapocaliptică. Dacă nu repetaţi n-o să fiţi prea buni la dezastrul final. O să iasă o Apocalipsă kitsch, o Apocalipsă minoră.

O: Confunzi Apocalipsele. Deocamdată e vorba doar de computere.

L: Da? Bineînţeles. Dar dacă ne jucăm de-a Apocalipsa nu putem ignora anumite lucruri... Te rog, urcă-te pe canapea şi fă-te că te sinucizi. O să te simţi mai bine, vei vedea… *(răsfăţându-se)* ARTI, nu vrei să te mai joci cu mine?

A: Hai, soră-mea, nu fi scorţoasă. O mima mică, de control…

ARTI şi Ola mimează parodic cele povestite de Labila, în timp ce ea declamă pe un ton publicitar.

L: Aţi dat faliment. Nu-i nimic. Fiţi fericiţi. În patria voastră există destule blocuri cu 10 etaje de pe care vă puteţi arunca. Un pas mic pentru dvs, mare pentru omenire… Soţul vă neglijează în favoarea firmei şi secretarei sale. Nu vă neliniştiţi. Nu luaţi Diazepam. Se rezolvă. Vai, a pierdut şi toţi banii cu ocazia anului DEATH-C? Nu mai aveţi nici un motiv să-l suportaţi. Perna Apoca 000, bine apăsată pe faţă, ucide repede şi fără dureri… Vă place să călătoriţi? Cum să nu. Acum e momentul. Revelion DEATH-C la mare altitudine, într-un BOEING 327 LUX. Bubuituri de şampanie şi avion în fărâme. Garantăm o seară explozivă, asigurăm atmosferă specială şi intimitate permanentă “cu capul în nori”… Toate acestea numai prin Agenţia de Turism Intergalactic APOCALIPSA DEATH-C…

Labila se înclină în faţa prezumtivului public, aşteptând aplauze. Arată şi spre Ola şi ARTI. Se aud vociferări şi se aruncă cu roşii şi ouă în ei.

A: Mulţumim. E pentru masa de prânz, nu … mulţumim … nu trebuia … prefer ciorba de burtă … *(zbang, o zeamă în ochi)*

O *(Labilei)*: Ne-am făcut de râs din cauza ta. Ce-au fost chestiile alea macabre… Lumea o să ne urască. În loc să le ridicăm moralul, dăm cu el de pământ….

L: Fraierilor, n-aveţi noţiuni de antipublicitate. E o formă mai subtilă de a capta atenţia spectatorulor şocându-i, stresându-i, enervându-i.. Misiunea mea a fost îndeplinită. Pot să mă car. A fost un avertisment mai special, este? Am imaginaţie. Plec.

A: Mai stai. Ne distrăm bine. Mai o legumă, mai o ciorbă-n ochi .. Good time!

L: Plec, frumosule… mmmm, ce bine miroşi, mânca-te-aş, da tot plec… Azi a fost Ziua mondială a avertismentelor preapocaliptice. Urâtă zi. Mâine o să ne distrăm mai bine. Pentium n-o să te mai deranjeze, dar … nu te mai juca cu mine, te-am minţit, sunt foarte tare la pocker şi, în ciuda aparenţelor, nu-mi place să mă dezbrac în reţea… Sunt o introvertită!

Intră în computer şi-i trimite o bezea lui ARTI.

Întrerupere publicitară. Toţi rămân nemişcaţi. Intră Bunica, care merge ca o candidată la un concurs de miss, se opreşte în mijlocul camerei cu un zâmbet larg, "profesional", pe buze.

BUNICA: Familia mea avea nevoie de un televizor color. Îl va obţine. Şi familia ta are

nevoie de un televizor color? Nu mai sta pe gânduri. Înscrie-te la "O sinucidere în direct". Cei dragi merită micul tău sacrificiu. Te arunci şi câştigi! Sună acum … De Revelion, avem o ofertă specială: în afară de binecunoscutul televizor color, oferim moştenitorilor celui decedat o excursie de două locuri în Egipt, la piramide. Urmaşii dvs vor avea ocazia unică de a-şi petrece o lună de miere în compania celebrelor mumii, de a călători pe cămile, de a se bronza la soarele deşertului. Nu-i lipsiţi pe copiii dvs de o asemenea plăcere. În noaptea de Anul Nou, la lumina focurilor de artificii, aruncaţi-vă în necunoscut. E cea mai frumoasă moarte de care puteţi beneficia… ***(trimite bezele)***

Se duce la fereastră şi se aruncă. Ceilalţi ies din "stop cadru".

O: Ce-a fost asta?! A fost adevărat?! Am visat?! Am dat un show de prost gust în faţa a sute de mii de oameni?

A: Habar n-am. Cu Labila nu poţi să fii sigur de nimic niciodată. Ăsta-i farmecul ei. Am dat noi vreun show; dovada?!

O *(râde)*: Ai roşii pe tricou. *(mai aruncă în el cu roşii de pe jos, aruncă şi el în ea, se bat o vreme)*

A: Tu m-ai mizerit nasoalo şi dai vina pe Labila …

O: Tu crezi povestea asta cu APOCALIPSA, se va întâmpla ceva groaznic când intră în circuit DEATH-C?

A *(ton de rap)*: Ceva ceva se va întâmpla/Computerele vor crăpa… (se aude Waaarning) Calmează-te, bătrâne, nu te lăsăm baltă…

O: Pss, Pss locuim în Balta Albă…

A: Nu ştie el geografia capitalei… *(Waaaarning)* Linişteşte-te, o să plângem când te aruncăm la fiare vechi. O să-ţi scanăm flori. Poate o să şi vindem din tine părţile refolosibile. O să fie bine.

O: Eşti sadic, nu-l mai speria…

A: N-o să ţi se-ntâmple, bă, nimic, potoleşte-te. Învеţi din nou să numeri de la zero şi gata. Gândeşte pozitiv…

O: Da' omenirea…

A: Uau!

O: Când plouă afară mă gândesc la omenire.

A: Foarte frumos din partea ta. Intră la ecologişti….

O: DEATH-C … Ce-o să li se-ntâmple oamenilor?

A: Revelionul. Ce vrei să li se-ntâmple…

O: Să le urăm ceva…

A: Sigur, urarea cea mai valabilă azi: *(se deplasează spre centrul scenei)*

La mulţi bani nemunciţi şi succese nemeritate!

O: Porcule, n-ai nimic sfânt! *(îi pune piedică, Arti cade)*

Scena 4

Noaptea de Anul Nou. Bunica e pe moarte, abia se mai aude vorbind. Un pulover cu buzunare e

aruncat pe jos, lângă fotoliul pe care stă bunica. Arti zace şi el într-un colţ cu Labila în poală. Două televizoare şi o combină muzicală funcţionează în gol, amestecându-şi sunetele. Cele două monologuri se desfăşoară în paralel, auzindu-se pe rând ce mormăie fiecare.

BUNICA: Muzică… Revelionul… Parcă aud muzică … e frig… e creierul… *(ia puloverul de jos)* ăsta crapă ultimul… ficatul se smochineşte repede, stomacul se găureşte uşor, plămânii se golesc cât ai zice peşte, inima tace şi ea cât ai clipi, dar creierul… e frig… creierul… *(îşi pune puloverul)* ăsta nu se predă decât când moartea îşi bagă mâna ei noduroasă şi-ţi întoarce ţeasta pe dos… *(un nasture rotund i se rostogoleşte în poală, îl pipăie)*… măsline…

ARTI: În Egipt, Labila, acolo voi merge, să-ţi văd surorile mai mari, originalele, căci tu eşti doar o copie, îmi pare rău să ţi-o spun, dar asta e realitatea, eşti doar o copie de plastic, destul de reuşită, nu zic ba, e ingrat din partea mea să-i spun asemenea lucruri femeii pe care am iubit-o, dar nici tu, iubito, nu m-ai lăsat să-ţi văd faţa, te-ai încăpăţânat să-ţi ţii pe chip feşele alea de plastic, nici măcar pentru mine, amantul tău nu te-ai descoperit niciodată, am făcut dragoste mereu cu tine îmbrăcată, nu ţi-am mângâiat niciodată sânul, nu te-am sărutat sub buric, mi-am imaginat întotdeauna ochii tăi albaştri şi veseli, fără să fiu sigur că ai ochi albaştri şi veseli, sau de altă culoare, totuşi ochi, m-am gândit cum ar fi să mă joc cu părul tău negru şi tu s-ar putea să n-ai nici păr negru sau de altă culoare, dacă n-ai păr, nas, gură, ochi, încep să mă întreb, scumpa mea…

BUNICA: Rinichii ţi se fac ca doi sâmburi de măslină şi măslina care eşti abia aşteaptă să-i scuipe… amigdalele ţi se fac ca doi sâmburi de

măslină şi măslina care eşti abia aşteaptă să le scuipe… sânii ţi se fac ca doi sâmburi de măslină şi măslina care eşti abia aşteaptă să-i scuipe… *(îşi mângâie sânii)* mai bine ţi-i deşurubezi tu singură, măslino!

ARTI: … mă întreb dacă nu cumva te-am supraapreciat, am citit în toate cărţile, inclusiv în alea de matematică, de istorie, de geografie, că dragostea îţi ia minţile, îi atribui celei iubite calităţi pe care nu le-a avut nicicând şi care nu există decât în imaginaţia ta, după un timp de convieţuire, rutina conjugală îţi ridică vălul de ochi şi realizezi că te-ai înşelat, revelaţia vine întotdeauna prea târziu, vezi ce truisme debitez?, poate totuşi e bine să ţi le spun, poate că ceea ce credeam eu că e implicit, trebuie zis explicit, poate de asta am început de-o vreme să am senzaţia că nu mă mai înţelegi, mă obişnuisem cu ideea că nu poţi vorbi, că-mi semeni, dar e cazul să recunoşti, Labila, că relaţia noastră a începu să şchioapete, din cauza ta, eşti introvertită, am respectat întotdeauna asta, totuşi nu e normal ca eu să-ţi spun atâtea despre mine şi tu niciodată nimic despre tine…

BUNICA *(pipăindu-se)*: Umerii ţi se fac ca doi sâmburi de măslină şi măslina care eşti abia aşteaptă ca cineva să-şi bage degetele noduroase şi să ţi-i rupă din carnea ta de măslină… Şoldurile ţi se fac ca doi sâmburi de măslină şi măslina care eşti abia aşteaptă ca cineva să-şi bage degetele noduroase şi să ţi-i rupă din carnea ta de măslină… Coapsele ţi se fac ca doi sâmburi de măslină şi măslina care eşti abia aşteaptă ca cineva să-şi bage degetele noduroase şi să ţi-i rupă din carnea ta de măslină… Pulpele ţi se fac ca doi sâmburi de măslină şi măslina care eşti abia aşteaptă ca cineva să-şi bage degetele noduroase şi să ţi-i rupă din carnea ta de măslină…

ARTI: … eu trebuie să citesc istorii ciudate despre tine, trebuie să-ţi ghicesc trecutul după feşele de plastic în care te înfăşori, după felul necontrolat în care te mişti sub mine, totuşi asta înseamnă foarte puţin pentru o comunicare autentică, dragostea nu se poate sprijini la infinit pe atracţia fizică certă care există între noi, doamne, cum îmi mai tremurau picioarele când te-am umflat pentru prima dată, cât te-am iubit, cum nu ţi-am zis nimic deşi ştiam că din când în când mă înşeli cu taică-meu, îmi venea să-l omor, dar m-am abţinut din sentimente creştine, cu toate că zilnic mă rugam să dispară din camera asta şi dacă se poate şi din lume, a fost mai folositor mort decât viu, ca şi porcul de Crăciun - nu dă lapte, brânză, ouă, dar şi-a dat viaţa ca să avem noi încă un televizor şi o combină muzicală performantă, frumos din partea lui…

BUNICA *(pipăindu-se):* Muzică… Sexul ţi se strânge şi ţi se face cât o măslină care nu mai vrea să-şi scuipe sâmburele în veci… Bucile ţi se umplu de pete mari şi negre ca măslinele stricate de care nimeni nu s-ar mai atinge în veci… Buricul ţi se umflă ca o măslină gonflabilă pe cale să explodeze… Ovarele se învârtesc ca la pronoexpres şi aruncă în răstimpuri măsline tatuate cu numere necâştigătoare… poţi doar să pierzi frumos, să nu te laşi doborâtă de armata măslinelor cele negre şi reci, scoase din frigider, ba chiar din congelator pentru că sunt tari ca nişte ţurţuri rotunzi… să pierzi frumos, poate va conta dincolo, în împărăţia măslinelor putrede… să laşi ceva celor dragi… să te sacrifici… pentru un televizor şi… *(se ridică şi merge cu greu către Arti)* şi… şi… şi… şi… şi… o excursie în Egipt, băiete, chef cu mumii moi ca măslinele proaspete, pleci în Egipt, dobitocule, fii tare, *(râde)* nu crăpa încă!

Se aruncă pe fereastră.

ARTI *(râzând)*: Ai auzit, mă duc în Egipt, şi tu m-ai înşelat, nu mă simt deloc vinovat, nu încerca să mă culpabilizezi, de ce-ţi tremură plasticul, vrei să mă şantajezi sentimental, să mă faci să mă simt prost, să-mi reneg familia, ba nu, chiar mai mult, vrei să-mi consum energia cu tine, vrei să mă seduci, să avem un raport sexual, să obosesc, să mi se facă din ce în ce mai foame, ştii că sunt slăbit şi preferi să mă omori, ca să rămâi femeia vieţii mele, eşti posesivă, geloasă, ca toate muierile, degeaba ai sânge albastru, degeaba ai trăit acum mii de ani, întotdeauna o să fiţi la fel, vampiroaice, vreţi să ne sleiţi, să ne furaţi energia, să vă fim robi, cunosc eu strategiile astea, din trecut, din viitor, din prezent, toate sunteţi la fel, nu vrei să mă laşi să trăiesc, să călătoresc, să-mi îndeplinesc un vis măreţ, să văd Egiptul, mumiile adevărate, nu, tu, parvenito de plastic, crezi că m-ai păcălit vreun moment, te-ai înşelat, te urăsc, mi-ai furat cel mai frumos an din viaţa mea, cel mai creativ, puteam să fac atâtea în timpul ăsta şi eu am ales să stau aici, să nu mă mişc de lângă tine, nerecunoscătoareo, vrei să crăp, ha?!, nu-ţi merge cu mine, oi fi handicapat, dar nu-s tâmpit, am să plec în Egipt cu sau fără voia ta…

Începe s-o sfâşie cu dinţii, până se sparge, continuând să mestece bucată cu bucată plasticul. După vreo două minute de ronţăit cu zgomot, încearcă să vomite, se îneacă şi moare. Intră agenţii O. şi R., R. are un televizor în braţe, O. are 4 pachete de biscuiţi.

O: Doamnăăă!

R: Domnuuuuule!

O: Doamnă?

R: Domnule?

O: Doamnă…

R: Domnul…

Lasă jos televizorul. Închide fereastra. Îl observă pe Arti, mort.

R: e mort

O: Domnul

R: e mort

O: tocmai acum când

R: televiziunea ne-a trimis să

O: premiem moştenitorul acestei minunate

R: familii care a furnizat patru protagonişti

O: emisiunii noastre **O sinucidere în direct**

R: ce păcat ce durere ce oroare ce

O: lipsă de bun gust să mori

R: tocmai acum când voiam să vă invităm la

O: Marele Show de Sf Vasile cu

R: trageri speciale cadouri speciale invitaţi speciali ce

O: ne facem acum organizasem totul suspendasem

R: ancheta referitoare la moartea mamei

O: dumneavoastră arestasem familia

R: vecină Cramer cumpărasem biscuiţi

O: pentru bunica voiam

R: să-i arătăm în direct ca pe ultima dorinţă a

O: unei doamne în vârstă care

R: s-a sinucis aşa frumos aruncându-se în picioare nu

O: ca alţii în cap a fost foarte

R: demnă n-a strigat n-a dat din mâini a realizat

O: cea mai frumoasă autoaruncare cu putinţă puteaţi

R: fi mândru de ea dacă nu vă grăbeaţi

O: să muriţi în acest mod stupid şi chiar

R: nedemn de familia dumneavoastră degeaba aţi

O: câştigat şi maşina ultimul răcnet datorită

R: distinsei dumneavoastră bunici care

O: s-a sacrificat degeaba pentru nepotul

R: ei drag ce oroare e posibil să

O: vă dedaţi la un acces de

R: canibalism gonflabil

O: canibalism gonflabil e posibil să

R: vă devoraţi sărmana tovarăşă

O: de viaţă nu ne mai mirăm că

R: ai noştri colegi de la **Întâlnire**

O: **de gradul 2,5** a doua emisiune

R: în topul audienţei după

O: **O sinucidere în direct** înţelegem

R: de ce profesioniştii au

O: renunţat la serviciile dumneavoastră nu

R: vă meritaţi distinsa familie nu

O: meritaţi nici măcar să vă aruncăm

R: pe fereastră în cinstea înaintaşilor

O: dumneavoastră nu meritaţi totuşi

R: vă plângem ca pe un biet orfan

O: ce eraţi şi pe care asta era surpriza

R: pe care moartea dumneavoastră inoportună

O: ne împiedică să v-o mai facem voiam

R: cum spuneam să vă anunţăm că

O: emoţionaţi de nobila dvs descendenţă

R: adică de calitatea celorlalţi membri

O: ai familiei din care proveniţi

R: am reuşit să obţinem toate

O: actele prin care v-am fi anunţat

R: în mod oficial deseară dar

O: acum trebuie să vă anunţăm neoficial că

R: suntem noii dumneavoastră părinţi am reuşit

O: să vă adoptăm ne-a sprijinit Asociaţia

R: am fost chiar felicitaţi că ne asumăm

O: adoptarea unui tânăr cu probleme

R: atât de mari lumea se uită la noi

O: cu admiraţie ne-am şi

R: căsătorit în acest nobil scop ca să

O: putem fi părinţii dumneavoastră

R: ai tăi scumpul nostru fiu

O: decedat *(jeleşte)* de ce ai murit tu artiiiiiiii

R *(jeleşte)*: fiul tatiiiiiiiiiiiiiiii

O: casa o să fie pustie fără tine

R: fiul tatiiiiiiiiiiiiiiii

O: unde ai plecat şi ne-ai lăsat

R: fiul tatiiiiiiiiiiiiiiii

O: singuri ce mizerie e aici *(începe să facă ordine, deschide fereastra)*

R: fiul tatiiiiiiiiiiiiiiii

O: nu mai plânge dragule că

R: fiul tatiiiiiiiiiiiiiiii

O: îţi dăruiesc de ziua ta

R: fiul tatiiiiiiiiiiiiiiii

O: un fiu o fiică o să fim

R: fiul tatiiiiiiiiiiiiiiii

O: o familie atât de

R: fiul tatiiiiiiiiiiiiiiii

O: fericită… *(deschide şi noul televizor)*

Se aşează amândoi şi se uită la cele trei televizoare.

Blackout

Sfârşit

Cuprins

APOCALIPSA GONFLABILĂ

Cea mai bună piesă - 1999

Sponsori

Caseta tehnică

Despre autoare

Motto

Personaje

*** * ***

Episodul 1: Casa viitorului

Episodul 2: Maşina viitorului

Episodul 3: Apocalipsa computerelor

Table of Contents

APOCALIPSA GONFLABILĂ	1
Cea mai bună piesă - 1999	2
Sponsori	3
Caseta tehnică	4
Despre autoare	6
Motto	11
Personaje	12
* * *	13
Episodul 1: Casa viitorului	20
Episodul 2: Maşina viitorului	46
Episodul 3: Apocalipsa computerelor	60